John Lewis Carlino

PROFESIONISTUL

ARTHUR BISHOP pluteu încet pe sub apă purtat de un curent cald și mîngîietor. Același curent agita ușor sub el plantele marine. Sargasse, iarbă de mare și fucus abia ondulau și se legănau într-un dans liniștit.

Era atent să nu aspire decît puțin aer prin tubul de respirație și la intervale lungi. Doar bătăile palmelor sale și un șir de bule de aer care urcau la suprafață trădau prezența acestui intrus în lumea tăcerii.

Uluitorul peisaj submarin își desfășura în fața lui o varietate de forme și culori. Galbenul mustar al polipilor : paratipate, gorgone, plurulația, anemone de mare, meandrine, corali ; mari vîrtejuri le schimbau culorile ; plăci fosforescente alunecau sub ochii lui încet, apoi se destrămau cînd treceau pe lîngă ele.

Curentul, apa și prospețimea ei păreau să-l pătrundă în costumul de scufundător și să i se infiltreze sub piele, ca și cum n-ar mai fi fost nici o diferență între corpul său și mediul înconjurător. Într-un unghiar al minții, al șaselea Concert Brandenburgic îngîna unduirile mării.

Privi în ceas și rămase surprins văzînd cît timp trecuse. Dar de fiecare dată era la fel. Sub apă uiți de timp și spațiu...

În timp ce urmărea un banc de corali, lumina trecu de la verde la bleu apoi se întunecă ușor pentru a deveni violet închis atunci cînd bancul pătrunse într-o strîmtoare negroasă care delimita reciful de largul mării.

Se opri și aruncă o privire în hăul ceții. Muzica păru să se audă mai tare. Mîinile și picioarele îi înțepeniră ușor ca sub efectul unei mici descărcări electrice.

Totuși nimic nu mișca în adîncimile lipsite de lumină ale hăului. Dar instinctul nu-l înșela niciodată.

Ochii săi scotociră umbrele, scrutară formele. Nimic nu mișca în afara unui mic banc de pești care se hrăneau într-un buchet de paratipate... Încet își adună forțele, își goli plămînii de aer, se coborî fără efort în beznă acest, apoi rămase nemișcat în adîncimile azurii așteptînd ca ochii să i se familiarizeze cu întunericul.

Treptat se ivîră diverse forme : plante, capul unei murene arătîndu-și dinții și a cărei gură se deschidea și se închidea ca și cum s-ar fi sufocat... O pisică de mare trecu și se ascunse sub nisip. Cercetînd cu de-amănuntul toate unghierele hăului, simți creșcînda-i neliniștea. Era ceva pe aici. Aspiră o înghițitură de aer prin tubul de respirație și înaintă ușor. Cu coada ochiului zări o mișcare. Întoarse capul și deveni și mai atent. Cînd o umbră ieși dintr-o crăpătură și trecu prin dreptul luminii, recunoscu un meru de doi metri care aluneca lenes către o tufă de gorgone și care începu apoi să mănînce.

Bishop surise sub mască. Verifică harponul puștii submarine căreia îi scăpase siguranța. O liniște adîncă îl cuprinse.. Un sentiment de echilibru care îl făcea aproape vesel. Își goli plămînii de aer pe urmă se apropie încet de pradă.

Timp de cîteva clipe ființele din jurul lui nu păreau să-l vadă. Mișcările sale erau în perfectă armonie... liniștite... tandre... undioase. Pe urmă ceva începu să se schimbe. Ca și cum peștii își dădeau seama încetîncet de scopul mișcărilor sale. Nu inspira încă pericol, dar înaintarea îi era rectilinie și constantă și nu la întîmplare ca mai înainte.

Neliniștea se transformă în teamă pe măsură ce distanța dintre Bishop și meru se micșora. Acum se afla în bătaia puștii. În jurul lui bancuri de pești se îndepărtau și fugeau, presimțind un pericol iminent. Cîțiva metri încă... dar marele pește simțise și el o prezență ciudată. Se întoarse ușor și zări o formă necunoscută care cobora către el. Peste tot apa undui datorită confuziei și spaimei.

Bishop ochi un pic înaintea marelui pește și trase. La zgomotul detunăturii cartușului de oxid de carbon, peștele țîșni înainte și harponul îl străpunse drept după urechi. S-ar fi zis că pește și harpon fuseseră

pontopiți brusc, ca prin magie, atrași unul de altul de un magnet irezistibil, atît de perfectă fusese lipirea lor.

O mulțime de bule de argint se împrăștiară în urma peștelui care nota. O sfoară de nailon alb, asemenea unui cordon ombilical, lega harponul de Bishop. Peștele se zbătea, se zvîrcolea în spasme disperate, dar rana era prea adîncă. O slabă bătaie de coadă și a înotătoarelor pectorale și peștele începu să se stingă. Bishop strînse cu mișcări încete coarda. Nu mai simțea sentimentul acela de căldură, de armonie. Nu mai simțea nimic.

Pe plajă, Bishop scoase harponul și pe urmă se uită îndelung la pește. Nu era încă mort. Corpul său palpita cu disperare. Gura-i enormă se deschidea și se închidea cu ritmate agonale înăbușite; în afara apei, peștele se sufoca. Bishop continua să-l observe pînă cînd rămase complet nemișcat și liniștit. Bishop se aplecă atunci asupra ochilor peștelui mort, mari globuri înrămenite în teroare. Era ceva familiar în fixitatea acestei priviri sticloase. Descoperi asemănarea. Tripticul lui Bosch reprezentînd *Ispitirea sfîntului Anton*. În josul panoului central se afla un pește mare alb, în profil. Cu gura larg deschisă. Cu ochiul negru, strălucitor, acuzator. În apa care înconjura peștele și deasupra lui, în cer, o mulțime de demoni și vrăjitoare. În afară de culoare, peștele pe care tocmai îl omorîse semăna întru totul cu cel al lui Bosch.

Bishop era uluit de asemănarea asta. I se păru mai întîi că peștele era identic cu cel din triptic; pe urmă detaliile exterioare dispărură și avu impresia că este aspirat de întunecimea acestui glob fără viață care părea de asemenea să-l lovească. I se făcu greață. Simți fiorăituri în brațe. Se întoarse brusc, își strînse repede ustensilele și se-ndreptă spre hotel. Plaja era pustie.

După ce făcu un duș, i se păru că greața care îl cuprinsese pe plajă îi trece încetul cu încetul. Respirația îi deveni mai profundă și mai regulată. Ieși gol din sala de baie și traversînd camera ajunse pe terasă. Rămase acolo o vreme privind marea, asfaltul liniștea pe care o sfîșia doar țipătul îndepărtat și intermitent al vreunui pescăruș. Pe urmă își dădu seama că se reflectă într-o oglindă din perete și se întoarse. De fiecare dată cînd se privea, o făcea cu același sentiment de surpriză. Avea 47 de ani. Știa că procesul catabolic se destășura de vreme îndelungată. Totuși, imaginea din oglindă era zveltă, fermă, în plină formă fizică. Nu-și amintea să fi fost vreodată altfel. Își șterse părul, pe urmă puse cu grijă prosopul pe spătarul unui scaun ca să se usuce. Ai fi zis că fiecare dintre gesturile sale, fiecare mișcare era imaginea unui mod de viață bine organizat, supus unei discipline riguroase, și că era exhibată îndelung.

Își îmbrăcă halatul și se apropie de noptieră, luă o carte și un bulgăraș de ceară și ieși pe terasă. Se așeză, deschise cartea și începu să citească. În același timp, degetele mîinii sale drepte frămîntau metodic bila de ceară: un vechi obicei menit să facă să lucreze deodată și spiritul și corpul.

Bishop fu întrerupt de țiriitul scurt și insistent al telefonului. Se ridică enervat, se apropie încet de aparat; duse receptorul la ureche. Auzi o voce care îi era la fel de familiară ca și contactul pielii sale, ca și sunetul propriei lui respirații. Era o voce dulce, lipsită de emfază, aproape un murmur, aproape un ecou al mării căreia îi auzea zgomotul dincolo de terasă. De fiecare dată cînd o auzea, această voce părea, ca și marea, să declanșeze în el noi valuri de pace și sentimentul unei armonii profunde.

— Domnul Bishop?

Bishop aștepta o clipă înainte de a răspunde.

— Da?

— Avem ceva pentru dumneavoastră. Puteți veni?

Armonia se aprofundase, valurile erau puternice, asemenea vibrațiilor unor enorme clopote pe care le-ar fi avut în el, valuri de căldură, de pace, de plenitudine.

— Cînd ?
— Acum.
— Da.
După o pauză vocea zise :
— Mulţumesc.
Bishop puse receptorul în furcă, privi bila de ceară complet înmuiată în mîna sa, apoi, cu un surîs uşor, se duse să-şi caute valiza în garderobă.

*

Totul era acum în mişcare. Mari bucăţi de nori treceau încet prin faţa hubloului avionului. Vedea dedesubtul lui strălucirea metalică a mării pe care tocmai o părăsise. Se gîndi la locul unde se aflase cîteva ore mai înainte : mişcarea, fluxul, liniştea, culorile, viaţa care continua, aşteptîndu-i întoarcerea. Se adînci în fotoliu, îşi deschise cartea şi începu din nou să citească. Abisul, spunea autorul, se putea deschide în împrejurări fără importanţă... Deodată fu întrerupt de femeia care stătea aşezată lîngă el :
— Minunat.
Bishop se întoarse şi o privi. Avea în jur de treizeci de ani, era drăguţă şi îşi sorbea paharul surîzînd şi legănîndu-şi capul în ritmul muzicii transmise la cască.
— Într-adevăr, minunat, făcu ea scoţîndu-şi casca.
Bishop o privi descumpănit :
— Ce anume ?
Ea îşi atinse casca atîrnată acum de gît :
— Muzica. Acest minunat zgomot electric şi ritmul. Da, da, ritmul. Ei ştiu ceva ce noi ignorăm. Aceşti tineri. Vă plac ?
Bishop încercă să-şi ascundă iritarea :
— Depinde.
Ea privi cartea pe care o ţinea pe genunchi şi întinse braţul, o închise pentru a citi titlul de pe copertă :
— *L'être et le Néant*. Ah, da, Sartre. Surise. Sînteţi un intelectual ?
Bishop luă cartea din mîna tinerei şi o redeschise la pagina unde rămăsese :
— Da.
Se lăsă liniştea. Plină de o oarecare încordare. Femeia bău o înghiţitură şi continuă să surîdă, aparent fără nicio grijă. Lovi pagina cu degetul arătător :
— Ar fi trebuit să scrie *L'être ou le Néant*. Altfel, n-are nici un sens. Este o contradicţie. (Se gîndi un moment în linişte, pe urmă îl privi pe Bishop şi îi scrută chipul.) Îmi plac mult intelectualii. Îmi place felul lor de a fi. Cu ei nu e nevoie să pari cucerită. Ei sînt detaşaţi. Da, aşa e. Te lasă cu ideile tale fantastice. Apreciez cînd sînt lăsată în pace. Şi dumneavoastră ?
Bishop se agită, neslmţindu-se în largul său, încercînd să-şi concentreze atenţia pe pagina din faţa ochilor. Răspunse pe un ton sec şi categoric :
— Din nefericire, asta se întîmplă din ce în ce mai rar !
Femeia rise zgomotos. Prea zgomotos. Cîţiva pasageri se întoarseră să privească. Ea bău o mică înghiţitură şi continuă să şuşotească, de parcă ar fi aflat un mare secret, pe urmă se aplecă şi îşi frecă obrazul de umărul lui Bishop :
— Oh, nu vorbiţi aşa, spuse ea, vă rog. Vă previn, reacţionez deschis faţă de insulte. Asta e din copilărie. Cred că e legat de tatăl meu — o problemă de ereditate. Aveţi o ţigară ?
— Nu.
Femeia continuă să surîdă.
— Vă mulţumesc. Medicul meu vă mulţumeşte. Liga americană contra cancerului vă mulţumeşte.

Bishop se simţea din ce în ce mai puţin în largul său, dar femeia se întorsese, conştientă acum de încordarea pe care o stîrnise în Bishop şi ferm decisă să profite de avantajul ei.

— Beţi un pahar cu mine ?

Bishop sună stewardesa. Femeia surise, savurîndu-şi victoria, pentru că gestul lui Bishop era un semn de capitulare. Degetele sale mîngîiară palma vecinului ei.

— Sînt bine, dar nu prea frumoasă. Nici chiar drăguţă. Ceea ce place la mine este autosatisfacţia exprimată de ochii mei. Şi apoi gura mea. Forma ei. Un fel de susceptibilitate în conturul buzelor. Înţelegeţi...

Bishop trecuse de stadiul iritării. Abia reuşea să se stăpînească. Cuvinte pe care tocmai le citise îi reveniră în minte. Ah, era adevărat că abisul se putea deschide în împrejurări fără importanţă. Începu să gîfîie. Mici broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Gura i se schimonosi într-o grimasă, în timp ce femeia continua :

— Am un corp foarte drăguţ. Trebuie să spun că mă străduiesc să-l îngrijesc. Se întrerupse, se aplecă spre el, îşi apropie faţa de cea a lui Bishop şi adăugă : Aşa se va întîmpla între noi ? Mă veţi lăsa cu ideile şi fantasmele mele ?

Bishop era pe punctul să răspundă cînd apăru stewardesa :

— Ce doriţi, vă rog ?

Bishop deschise gura, dar femeia vorbi înaintea lui :

— Domnul ar vrea...

Se întoarse către el şi îl întrebă din priviri.

Bishop se îndreptă uşor, privi culoarul central, şi zări un scaun liber în faţa lui :

— Locul acesta este liber ?

— Da..., răspunse stewardesa, descumpănită.

— Mulţumesc. Bishop îşi luă mapa şi se ridică. Scuzaţi, zise el.

O apucă pe culoarul dintre scaune, se opri în faţa locului liber şi se aşeză. Pasagera şi stewardesa se priviră fără să înţeleagă. Pe urmă pasagera dădu din cap şi începu să rîdă.

Bishop se adînci în fotoliu şi închise ochii. Nu-şi dădu seama în cît timp, dar, treptat-treptat, respiraţia sa redeveni normală, tensiunea îi scăzu, corpul i se destinse, în timp ce termina ultima frază din obişnuitul său exerciţiu mental. Deschise ochii. Surîsul îi destinse buzele. Metamorfoza era ultimioare. Îşi regăsise sîngele rece. Era stăpîn pe el însuşi. Deschise cu grijă cartea şi căută pagina unde rămăsese. Citi că libertatea nu există decît ca produs determinat al eului conştient.

TAXIUL se opri în mica fundătură Sutton Place Square. Bishop coborî din maşină, plăti şoferului, se întoarse şi se îndreptă către o clădire impunătoare cu spatele spre East River. Urcă scările peronului, scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa. Nu intră imediat, zăbovind ca să aspire mirosurile umede care urcau din fluviu. Seara era ciudat de calmă, sălbatică, pustie. Era bine să revii acasă. Se întoarse şi intră.

La parter erau o bucătărie, o sufragerie şi un mic birou. La etajul întîi dărîmase toţi pereţii şi nu mai rămăsese decît un imens salon. Dormitorul, sala de baie, o cameră obscură şi un mic laborator se găseau în etajul al doilea. Toată casa era luxos mobilată într-un stil modern plin de eleganţă. Pereţii erau zugrăviţi în galben şi acoperiţi cu gravuri şi pînze ; Crişti de Goya, lucrări de Soutine, Bacon, reproduceri după tripticele lui Bosch. Şi o mulţime de sculpturi, printre care statui romane.

Bishop aprinse lumina şi rămase o vreme nemişcat în pragul uşii, ca pentru a asculta zgomotele casei sale. Pe urmă urcă repede în cameră, făcu un duş, îmbrăcă un halat şi coborî în salon. Se apropie de un magnetofon stereo, alese o casetă şi reglă volumul. În încăpere răsunară ine-

dînd sunetele primului Concert Brandenburgic de Bach. Se întoarse, înghiți spre un dulap și scoase o sticlă de „Noaptea sfîntului Gheorghe". Desupă sticla și își turnă încet vinul într-un pahar de cristal de Baccarat, la fel de fin ca și hîrtia. Mirosi îndelung paharul. Găsind bucheţul satisfăcător, puse sticla și paharul pe masă, pe urmă se îndreptă către o bucată de zid lambrisată în esență de nuc. Apăsînd cu degetul un buton ascuns între lambriuri, declanșă un zgomot electric slab, în timp ce un mare panou de afișaj ieși încetișor din zid. Bishop scoase din buzunarul halatului bulgărele de ceară pe care începu să-l frămînte. Merse și-și luă paharul de vin de pe măsuța joasă, pe urmă reveni în fața tablei pentru a studia elementele care erau prinse acolo.

În mijloc se afla fotografia, format 20×25, a unui bărbat de vreo 60 de ani, cu ochelari și puțin chel. În jurul fotografiei, diagrame, orare legate de diverse activități. De asemenea se aflau multe pagini de note relative la obîrșiturile, la antecedentele medicale și la micile manii. Planurile detaliate ale diferitelor încăperi indicînd distanța de la anumite puncte la alte puncte, măsurate cu grijă și reproduse la scară. Liniile trase ușor cu stiloul indicau un raport între diferite elemente. Săgeți semnalau anumite date în aparență mai importante decît altele. Întreg ansamblul te ducea cu gîndul la munca unui arhitect plin de grijă și meticulos care își dăduse multă osteneală pentru a aduna detalii despre un om și viața lui.

Mîna lui Bishop continua să frămînte bulgărele de ceară, în timp ce examina rînd pe rînd mai multe fotografii ale unui apartament, în mod vizibil luate cu teleobiectivul. Alături de aceste fotografii se afla schema în secțiune a unei bucătării cu lampă de gătit. Desenul acesta îi reținu îndelung atenția. Îl studie cu fruntea încrețită de concentrare. Pe măsură ce întrevedea soluția începu să surîdă. Luă o înghițitură de vin, pe urmă începu să la note cu stiloul. Surîsul nu-i părăsi buzele și începu să fluiere. Mai curînd cu o respirație ușoară, decît cu fluieratul, acompaniind Concertul Brandenburgic.

„Lampă de gătit — ACID SULFURIC (cronometrat)
Lampă mică — DILATARE CELULOZICĂ
Carte — TRI-IODURĂ DE AZOT (la foc prin frictiune)
Ceai — PANTOPON, 0,5 g DE PACHETEL
Carte la fereastră — pentru a stabili mărimea de ochire
Plimbare — orele 16—17
Aranjare — 16,30 (max. 4 min)"

Sub această coloană de note trase o linie și scrise :

„Arderea hîrtiei — incinerare rapidă și totală".

Se îndepărtă de tablă și se așeză pe canapea, degustîndu-și vinul, studiindu-și planul, asigurîndu-se că fiecare detaliu fusese cu grijă, scrupulos, analizat și cîntărit. Punînd cel de-al patrulea Brandenburgic, își dădu seama că munca sa rezista la orice probă. Era gata. Cu un răspuns la gîndul său, soneria telefonului răsună.

Așteptă o clipă, pe urmă ridică încet receptorul din furcă.

— Da ?

Era vocea familiară, dulce, aproape mîngîietoare.

— Am vrea să treceți la acțiune. Sînteți gata ?

— Da, răspunse imediat Bishop.

Voia să nu trădă în nici un fel suspiciunea pe care o simțea urcînd în el. Așteptă o clipă înainte de a forma numărul unei companii aeriene pentru a-și rezerva un loc.

ÎMBRĂCAT în pantaloni de bumbac spălăciți și cu o vestă uzată din piele de căprioară, Arthur Bishop stătea așezat pe patul amărîtei sale camere de hotel, în centrul orașului Los Angeles. Privindu-și ceasul văzu că era șase fără cinci. Își puse la ochi bi-

noclul și fixă imobilul din față, concentrîndu-și atenția asupra etajului al patrulea. Apartamentul, compus din două încăperi, era în aceeași stare ca și atunci cînd, cu trei luni în urmă, îl examinase cu atenție. Nimic nu fusese mișcat. Pereții salonului erau tapisați cu cărți și dosare. Peste tot erau hîrtii și cataloage de timbre. Proprietarul era vizibil un filatelist pasionat. Zărind o mișcare în stradă, îndreptă binoclul în jos. Bărbatul a cărui fotografie era prinsă în pioneze pe tabla de afișaj ieșea din clădire. Era mic, firav, și privirea sa mărturisea neliniște și nervozitate. Se opri înainte de a păși pe trotuar, privi cu atenție în dreapta și în stînga și, după ce se asigură, se îndepărtă de clădire cu un pas grăbit și regulat.

Bishop dădu ușor din cap, pe urmă se duse și deschise o veche valiză de carton și luă de acolo un pachețel. Ieși din cameră fără să se grăbească, coborî în stradă și intră în clădirea pe care omulețul tocmai o părăsise.

În timp ce urca la etajul al patrulea, îi năpădeau încet-încet senzații familiare lui. Avea impresia că se cufundă într-un mediu lichid și cald, pentru că senzația de armonie era deosebit de puternică. Cald. Pace. Plenitudine. Aproape dădea impresia că este somnambul, că e atras de un magnet ciudat și puternic.

Cînd ajunse la etajul al patrulea își acceleră mișcările fără ca totuși să se grăbească. Se opri în fața unei uși de la mijlocul culoarului, privi o clipă broasca și scoase din buzunar un șperaclu. O răsucire rapidă îi permise să intre.

Mișcările lui păreau acum aproape automate, ca și cum le-ar fi executat deja de o mie de ori, în maniera unui bun atlet sau dansator. Își vîri în gură o tabletă de chewing-gum și începu s-o mestece întrînd în bucătărie. Se apropie de lampa de gătit, scoase din buzunar o mică trusă de unelte și demontă acul de reglare al micii lămpi. Cu ajutorul unei pipete luă puțin lichid dintr-o fiolă pe care o scoase din trusă, picură lichidul pe valvă și montă din nou lampa. Se întrerupse o clipă ca să asculte, pe urmă, neauzind zgomot pe culoar, își reluă munca.

Îndepărtă ușor lampa de gătit de perete, scoase bucata de chewing-gum din gură și făcu un mic inel pe care îl fixă de țeava de gaz. Dintr-altă fiolă luă puțin acid sulfuric și glicerină, umplu rezervorul format de guma de mestecat, pe urmă puse lampa de gătit la locul ei.

Deschise dulapul de deasupra chiuvetei, scoase o cutie cu plicuri cu ceai, o deschise, numără plicurile și le înlocui cu un număr egal de plicuri luate din buzunar. După ce verifică rapid lampa de gătit și dulapul, intră în cealaltă încăpere.

Luă o carte de pe o etajeră, o deschise și apăsă ușor o anvelopă de plastic pentru a extrage o pastă brună pe care o întinse cu grijă pe fața internă a coperții. Închise cartea și o puse la loc pe etajeră, cu coperta către fereastră.

Se întoarse, aruncă o privire către fereastra care se afla în fața cărții, pe urmă se plasă în mijlocul camerei, la jumătatea distanței dintre carte și geam. Întinse brațele pentru a figura o linie dreaptă mergînd de la carte la fereastră. Desenă o cruce mică pe geam cu ajutorul unei bucăți de cretă galbenă. Pe urmă se întoarse și, rotindu-și privirea, se asigură că totul este în ordine. Se îndreptă spre ușă, ciuli din nou urechea ca să audă ce se petrece pe coridor și, în sfîrșit, plecă din apartament.

Așezat lîngă fereastra camerei sale de la hotel, Bishop supraveghea strada. Își privi ceasul. 17 și 17 minute. Își mușcă buzele. Omul pe care trebuia să-l ucidă era în întîrziere. Nu cumva ?... Chipul i se destinse cînd îl văzu pe omuleț dînd colțul străzii și intrînd în clădire. Bishop își ridică binoclul și îl îndreptă spre apartament. Bărbatul intră cîteva clipe mai tîrziu.

Toate preparativele, orele de observare, de reflexie, detaliile minuțioase... ecuația teoretică se traduceau în viață prin simpla acțiune a unui om care se întorcea acasă. Bishop fusese întotdeauna uimit să constate că evenimentele aveau un aer natural și, în același timp, misterios. Avea impresia că vede ridicîndu-se, pe scenă, o cortină ce descoperea o dramă căreia numai el singur îi cunoștea desfășurarea și sfîrșitul, cunoaștere care năștea în el un sentiment de pace, atît de intens și letal încît avea cîteodată impresia că se mișcă într-un somn profund. Așa nu se produ-

sese decît o dată în timpul evenimentului, dar se petrecuse deja de sute de ori în capul său, iar acum devenea realitate înainte chiar de a se desfăşura pe scenă.

În apartamentul din faţă, omuleţul îşi dezbrăcă paltonul şi intră în bucătărie. Aprinse lampa de gătit şi puse un ceainic pe foc. Scoase un plic de ceai din dulap şi îl puse într-o ceaşcă. Reveni în cameră şi începu să răsfoiască un catalog de timbre aflat deschis pe masă. Fluieratul ceainicului îl readuse în bucătărie. Turnă apă într-o ceaşcă pe care o aduse în cameră. Se aşeză pe pat şi bău ceaiul cu mici înghiţituri, continuînd să se uite în catalog. Bishop îşi privi ceasul. După zece minute, omuleţului i se făcu somn. Îşi puse capul pe pernă şi închise ochii. Trecură alte zece minute. Bishop coborî binoclul şi se răsturnă în fotoliu. Din nou privi la ceas, pe urmă scoase bulgărele de ceară din buzunar şi începu să-l frămînte încet. Cerul se înnoura rapid.

La orele 23, lichidul limpede pe care Bishop îl pusese pe acul de reglare al lămpii de gătit se solidifică sub forma unei spume vîscoase, stingînd încet şi definitiv flacăra.

La 1 şi 27 de minute, acidul sulfuric străbătuse ţeava de gaze care era branşată la bucătărie. Se auzi deodată şuieratul gazului.

Era orele 3 dimineaţa cînd Bishop îşi consultă din nou ceasul. Se încordă uşor. Puse bulgărele de ceară în buzunar şi merse să ducă o cutie în dulap. Scoase de acolo o carabină cu aer comprimat, prevăzută cu un vizor telescopic. Introduse un tub de CO 2, pe urmă încărcă arma cu un singur cartuş. Îşi scoase vesta, o înfăşură într-un pachet, o puse pe marginea ferestrei şi sprijini de ea carabina. Ridică fereastra-ghilotină, atît cît să treacă ţeava armei, pe urmă privi prin vizor şi începu să ochească. Îl stăpînea aceeaşi impresie de somn, de pace, atît de puternică încît abia îşi dădea seama de mişcările sale. Era ca şi cum un altul se afla în spatele lui şi îşi transmitea voinţa gîndurilor şi muşchilor lui Bishop.

Centră vizorul pe macrajul cu creştă galbenă desenat pe fereastră şi continuă să ochească. Inspiră profund, pe urmă îşi goli plămînii încet şi regulat. Degetul apăsă pe trăgaci, pe urmă o mică detunătură răsună. Ghearele străbătu geamul din faţă drept în centrul cruciţei şi lovi coperta cărţii. Se auzi imediat o detunătură datorată fri-ioduri care luă foc prin fricţiune.

Avu loc după aceea explozia gazului acumulat în apartamentul care se schimbă dintr-o dată într-un infern. Asta dură una sau două secunde şi întregul Bishop asistă la spectacol ca şi cum s-ar fi desfăşurat cu încetinitorul. Prima explozie proiectă în aer pe omuleţ şi îl făcu bucăţi. A doua explozie, în bucătărie, dărîmă zidurile apartamentului, lăsînd în clădire o gaură largă unde dansau flăcări de un alb feroce.

După ce aterizâ pe aeroportul Kennedy, Bishop nu merse drept acasă. În avion, senzaţia pe care o simţise cu atîta forţă la Los Angeles se dumolise treptat. Încercase să o păstreze, să reţină evenimentele pentru ca să conserve pacea, armonia. Nu reuşise. În timp ce avionul se apropia de New York, prăpastia se deschidea din nou în faţa lui, o prăpastie neagră, fără fund, de neocolit şi, odată cu ea, suflul scurt, senzaţia de greaţă care îi urca din stomac. Dăduse o lupţă înverşunată, concentrîndu-şi toată voinţa să reţină în amintire explozia, dar nu-şi atinsese ţelul. Totul îi scăpase şi nu-i rămăsese decît gustul amar de fiere, zgomotul respiraţiei sale sălbatice şi stomacul său durerea. Găsise refugiu într-un cinema de pe strada 42.

Privise filmul într-o stare vecină cu hipnoza. Era vorba de o epopee războinică fără interes, unde în fiecare clipă răsuna ţăcăniţul de mitralieră, zgomotul mortierelor şi al artileriei grele. Panica sa păru să se liniştească pentru moment. Chipul lui avea o curioasă expresie senină,

aproape dulce, în timp ce contempla scenele de violență desfășurate pe ecran. O pereche de adolescenți era așezată în fața lui. La început, priviră liniștiți, pe urmă băiatul șopti ceva la urechea fetei. Aceasta izbucni în ris și se dădu mai aproape de el. Tînărul o înconjură cu brațul și începură să se sărute.

Atenția lui Bishop fu încet-încet distrasă de mișcările perechii din fața lui. Privi un moment fascinat siluetele care se apropiau, apoi se îndepărtau. De fiecare dată cînd se separau, ecranul făcea să apară între ei fețe arse, corpuri clopotițe de bombele cu napalm.

Săruturile deveniră mai grăbite și strigătele și gîfîielile de pe ecran se amestecau cu respirația gîfîitoare a fetei și băiatului care se îmbrățișau. Pe ecran, un soldat japonez ieșea în goană dintr-o groapă ; un pușcaș marin, cu țurțurul pe buze, îndreptă spre el aruncătorul de flăcări. Japonezul luă foc. Fața gemea din ce în ce mai tare : băiatul aruncă o privire neliniștită în jurul lui, pe urmă, un pic jenat, puse ușor mîna pe gura prietenei lui :

— Sst..., murmură el.

— Te rog... te rog, imploră fata.

Băiatul aprobă cu un semn din cap și se adînci în fotoliu. Fata își lăsă capul pe spate.

Timp de cîteva minute Bishop privi, ascultă și, pe urmă, brusc, se ridică și ieși în fugă afară, sufocat, ca și cum o ființă invizibilă l-ar fi strîns de gît.

Porni cu pași largi, aproape în fugă, către Broadway, pe urmă o luă spre nord. Era vineri seara și trotuarele erau negre de lume. Încercă să-și păstreze același ritm de mers, dar era jenat de mulțimea care foia în jurul lui.

Continua să înainteze încercînd să se smulgă din mulțime, dar verigile acestui lanț de carne păreau să se strîngă în jurul lui. Începu să le vadă, să le audă în frînturi, ca pe un colaj grotesc și viu. Luminile aruncau fulgere orbitoare. Buzele se mișcau cu o viteză vertiginoasă pentru a vorbi, săruta, urla, ride, blestema. Mîini se agitau, brațe se strîngeau, palme se-ncleștau în pumni sau mîngîiau. Oamenii îi vorbeau dar nu putea să-i audă din pricina panicii care îl cuprinsese. Se odihni o clipă lipit de zidul unei clădiri care părea să vibreze într-un fel ciudat. Se opri descumpănit. Vibrația era produsă de vacarmul unui rock îndrăcit. Ridică ochii. La primul etaj al clădirii, în spatele unor ferestre, dansatori se contorsionau după ritm. Cîțiva dintre ei, surprinzîndu-i privirea, îi surîseră și, cu gesturi care declanșară aprobarea ilară și fluierăturile mulțimii de pe trotuar, îi făcură semn să urce. Cu o lovitură de umăr, Bishop se desprinse de zid și intră din nou în învălmășeală, zbătîndu-se cu toate forțele pentru a scăpa de mulțime, în timp ce toată ființa sa striga : FUGI... FUGI... FUGI !

Fără să știe cum și nici după cît timp, se află, în sfîrșit, liber. Încercă să înțeleagă ce i se întîmplase, dar o parte din memorie păreă să-i fi dispărut. Luă cunoștință treptat de locul unde se găsea. Stătea în întunericul, în fața unui magazin specializat în lenjerie, unul din acele magazine care păreau să prospere la orice colț de stradă, pe Broadway și pe strada a șaptea, pînă la a cincizeci și noua stradă.

Privi vitrina. Cupidonea articole de lenjerie mai mult sau mai puțin grotești. Ușiturile-se la fiecare articol, își dădu seama că panica greața îl părăsiseră. Deodată se simți moale, obosit. Nu de o oboseală firească, ci de un sentiment de tristețe copleșitoare. Se îndepărtă încet de magazin pentru a căuta un taxi.

*

Lumina apăru, la început firavă și nesigură, dincolo de fluviu. Pe urmă păru că prinde forțe, pentru a înfrunta mai bine lupta cu întunericul. Arthur Bishop ecu așezat pe canapeaua din salonul său complet alb ; nu-și sensese încă paltonul și privea cum noaptea cuprinsă încet în fața zilei. Pe măsură ce se petrecea această metamorfoză, pe măsură ce se precizau forme și culori, pe măsură ce lumea se definea, întepeneala pe care o simțise toată noaptea păru să dispară. Nu era decît

o ușoară ameliorare, dar învățase să se mulțumească cu cea mai mică ameliorare. Dacă ar fi putut măcar să simtă o oboseală firească, dacă ar fi putut măcar să uite neîncetat o zi sau două... Luă telefonul pus pe măsuța de cezut, în fața lui, și chemă serviciul de abonați absenți. O voce înăbușită îi răspunse după două sunete ale soneriei :

— Patru — șase — unu — unu.

— Mesaje pentru numărul 26, vă rog.

— Ah, da, domnule Bishop. Un oarecare domn McKenna a chemat de mai multe ori. Pare-mi-se e vorba de ceva urgent. Nimeni altcineva.

— Mulțumesc.

Închise, pe urmă formă un alt număr.

— Alo ? zise o voce neliniștită.

— Harry, aici e Arthur Bishop.

— Art ? Domnul fie lăudat ! Unde ai fost ? De patru zile încerc să dau de tine.

— Am fost într-o călătorie. Tocmai m-am întors.

— Ți s-au transmis mesajele mele ? întrebă McKenna cu o vagă mirare.

— Da.

— Și nu m-ai putut chema ?

— Ți-am spus că tocmai m-am întors, răspunse sec Bishop. Ce vrei Harry ?

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Despre ce ?

— Am necazuri, Art.

— De ce fel ?

— Nu pot să-ți spun la telefon. Poți veni să mă vezi ?

— Harry, de-abia m-am întors.

— Arthur, niciodată nu ți-am cerut ceva, dar acum trebuie să te văd.

— De acord, spuse Bishop după o ușoară ezitare. La ce oră ?

— La zece. Ascultă, Arthur, nu știi...

— Ne vedem la zece.

Bishop puse receptorul în furcă și privi îndelung telefonul. Nu simțea nimic.

*

Harry McKenna locuia în Englewood, în New Jersey. Avea o casă mare în stil Tudor și proprietatea îi era înconjurată de un gard electric și păzită de patru Dobermani care patrulau, zi și noapte, pe peluzele în pantă.

Arthur Bishop și Harry McKenna, așezați pe terasă, contemplau Hudsonul care curgea la vale. McKenna era un om solid construit ; avea în jur de 60 de ani, ochi mici care păreau să străpungă tot ceea ce priveau. Alături de el, pe masă, se afla un întreg arsenal de fiole și cutii cu pilule. Vorbea fără întrerupere, fără să-și tragă răsuflarea, ștergîndu-și din cînd în cînd fruntea. Așezat în fața lui, Bishop îl asculta cu atenție, ținînd din cap chiteodată cu un aer grav în timp ce Harry îi mărturisea ce are pe inimă.

— Bine, atunci sîntem de acord. Șmecherii zbiară „să subînchiriem". Imbecilii se pornesc și ei să zbiere același lucru pentru că asta e șmecheria. Ei nu știu ce înseamnă asta, dar cum asta face bine, toți sînt de acord. Atunci se preia afacerea încheiată de altcineva. Șmecherii declară : „De data asta sîntem curați ca lapteie. O anchetă nu ne poate pune în cauză. Ne luăm partea noastră de beneficiu. Ne mulțumim să cedăm afaceri. Sîntem irresponsabili". Numai că șmecherii nu spun cu cine se încheie afacerea, nu-i așa ?

McKenna tăcu pentru a bea o înghițitură de apă.

— Continuă, spuse Bishop, adîncindu-se în fotoliu.

— Cu nu știu care eroină, desigur. Ce rămîne ? Nu mai este pic o protecție. Nu mai este nici o compensație pentru mărfurile descoperite. Nimic. Cine va accepta să lucreze în astfel de condiții ? Ajutori de băgători de seamă, traficanți independenți, asiatici, într-un cuvînt asta-i. Nici

un control. Nici un sistem. Numai, deasă ligă fără chipuri. Voa
[illegible]
[illegible] o operațiune și mă descurc foarte bine. Și tată
[illegible] tai oștene numai. Fu un zic ce dacă, am să le dau
multumiți. Ei bine le arăt cifrele și știu ce fac ?

— Ce ?

— Sînt în continuare aceiași. Nu e o chestiune de bani
o regulă. Este regulă pe care am inventat-o. O constatare de p
zări de astă ?

Bishop păstră un moment de tăcere [illegible] și [illegible]

[illegible]

guru care fi trimăta, înainte de a spune

[illegible] ? Nu-i corect. Nu știi ți a

[illegible] și o puse [illegible]

— Multumesc.

— Păstrează-ți mulțumirile pentru altul, spuse Bishop pe [illegible]

— Și pentru ce mă rog ? întrebă McKenna [illegible]

[illegible]

— Ai căzut din beică. Nu știai so inoti. Tatăl tău spunea că învăți

— Știu că te [illegible] McKenna. Îmi pare rău de ce s-a

— Nu-i nimic, spuse Bishop zâmbind-se
McKenna dădu din cap
— Nu înțeleg totuși. S-ar zice că... (Remarcă uimirea neîncăpătoare a lui Bishop.) De acord, de acord. Chemă-mă când o să vrei să vorbești
Bishop dădu din cap.
— Nu te lăsa doborât

— Ce ? zise el

A [illegible] al răspândea în jur divinațiile insolite [illegible]. Gândurile lui Bishop fură întrerupte [illegible] să deschidă. [illegible] pe perete, în mână [illegible] ograda pe pământ, pe urmă celălalt foc, [illegible] începu să străbată cu ure- [illegible]. Încetul cu încetul, hârtiile și săgețile pe care le trasa [illegible] ața moșului fu el și ochii îi fugeau de la [illegible] oară când v-a ucis. Sînteți așa de bună să-mi dați tot ce aveți în legătură cu endocardita exsudativă ?

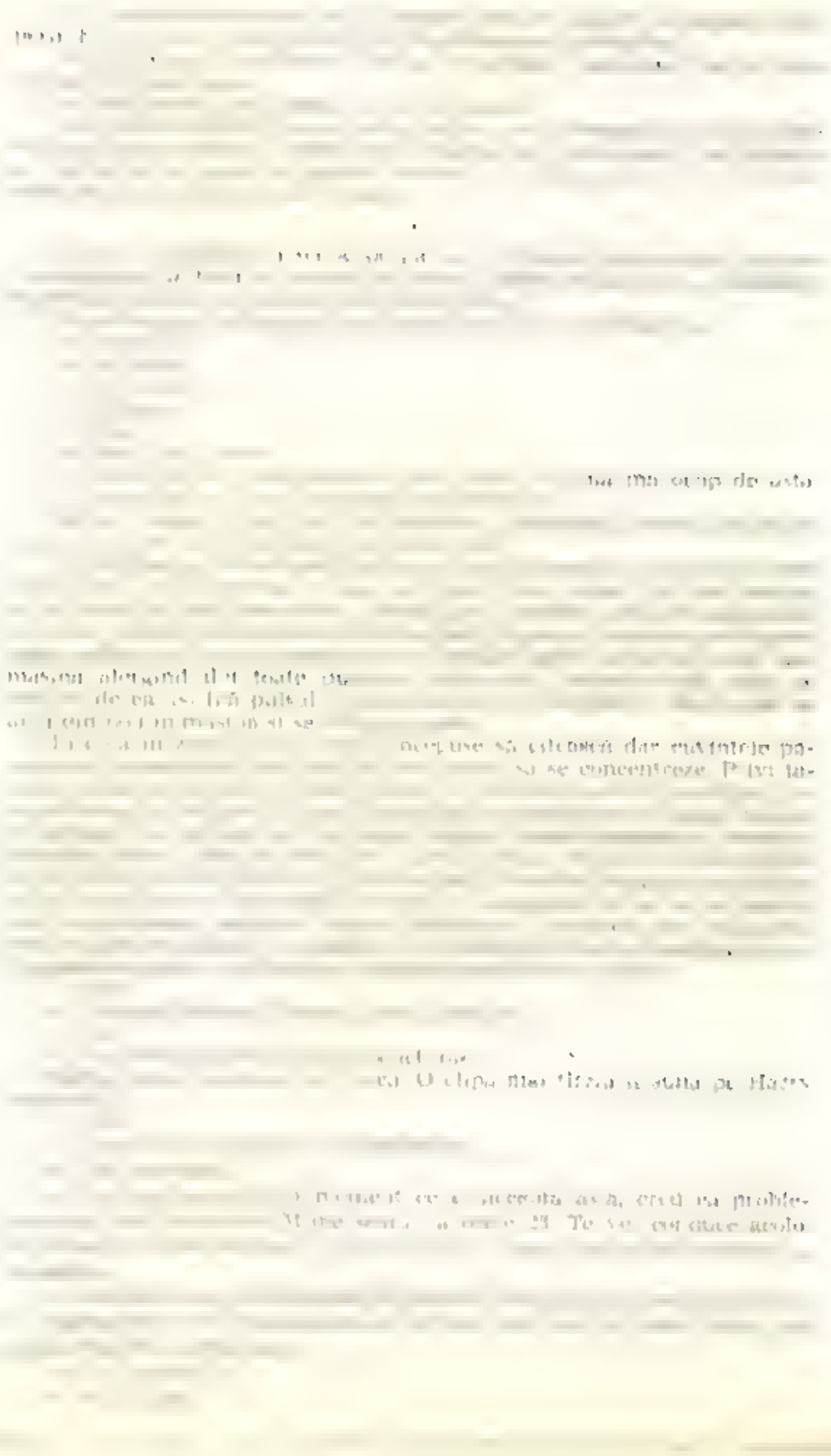

B.shop puse receptorul în furcă. Privi un moment lung, se aplecă

avea o mică surpriză

— Nu. Doar să te [illegible] și să te [illegible] pe fulgă
— Dar nu ai nici un [illegible] după înfățișarea de a vorbi
— Curmează-te, Harry, [illegible]
— Da, da, ai dreptate, zise el. Din moment ce acceptă să [illegible]
— Vei fi aus, spuse B.shop arătând [illegible] fulgei de pe care

Harry privi în jur [illegible] pe [illegible] făcu un pas către [illegible] și două [illegible] m-nerul ăsta

[illegible] O clipă [illegible]

casa și îi dase [illegible] la bătaie
— Ho! O clipă! Ați spus doar că vreți să vorbiți cu [illegible]. Nu faceți asta.

Se auzi o nouă împuşcătură. Glonţele trecu şi mai aproape, pe lîngă

— ! urlă el dîndu-se înapoi ca să se pună la adăpostul tufi-
. Dumnezeule Se întoarse

Cu fiara sîrolind de sudoare, McKenna încercă să urce faleza pentru a
n alt glonţ ridică nisipul la picioarele sale un altul

căci sălese pe McKenna să mai
aproape de maşină. Cu prin minune ajunse la ea, deschise portiera. Se

În cursul crizelor sale precedente nu simţise niciodată o asemenea

de

expre-

lase înţelese perfect
— Tu ? reuşi el să spună printre dinţii strînşi de durere.
Bishop dădu din cap
— Atunci, aşa e, nu ?

Bishop zîmbi. Un nou spasm îl

Bishop coborî din maşină şi închise portiera. Pe urmă, cu ajutorul

nu departe de vreo la nălţimea unui boschet de pini de munte. Văzuse din nou în ţinutul acela verde şi cu aer curat, dar nu îi era încă regăsită armonia, totuşi, ştia că trezirea era aproape foarte aproape.

apăsă pe butonul soneriei. Uşa se deschise şi apăru o foarte frumoasă fată de vreo 25 de ani. Părea a fi de o natură generoasă. Fu atît de neplăcut impresionată încît uită de gît.

— Aveţi ceva de prezentat ?

— Pot să intru ? întrebă Bishop puţin încurcat.

îi văzuse ieri. Se întoarse spre el, forţîndu-se să zîmbească) iertă-mă... e din prietină că... de atîta vreme.

— Stau. Îţi cer iertare, spuse Bishop aşezîndu-se cu un aer grav pe

Fata se apropie de o masă înaltă de zid şi aduse două coniacuri.

— De acord. Să nu intrăm în genul ăsta de detalii.

— N-ai schimbat nimic, spuse Bishop privind în jurul lui.

— Aşa nu se schimbă niciodată.

— Da... Cred că nu sînt bun de nimic. Se cuvenea pentru ca să-l pri-

— Nu ştiu că n-am

Din nou urmă o tăcere grea. În jeanurile ei strînşi apăsătoare puseseră stăpînire pe încordare. Fata dădea seama şi încercă s-o înlăture printr-un exces de bună dispoziţie.

— Cînd nu este departe de oameni, aşa stă ?

— Percepi o existenţă aparte ?

— E ceva mai intim, mai bine ca...

Bishop se ridică şi începu să meargă de colo pînă colo. Avea înainte de a vorbi.

— Ce este ?

Bishop se întoarse. Pe urmă cu o voce crudă de calmă îi spuse :

acelea de sociologie în colegiu sport

Bishop făcu un gest brusc şi şi răsturnă paharul. Steve îl privi cu curiozitate.

— E ceva în neregulă ?

— Cred că de multă vreme ai toate astea pe suflet, răspunse

— Te-a tulburat, nu-i aşa ? spuse Steve surizând.

— Cum adică ?

— Reacţia dumitale. Acum o clipă. Paharul.

— Poate, spuse Bishop cu un surâs forţat.

— Pe cuvânt, domnule Bishop, găsesc că este nedemn din partea dumitale. Mă aşteptam la mai mult.

— La ce anume ?

Şi încă de multă lume

— sigur de tine răspunse Bishop

Bishop

— Am citit deja asta undeva. Heidegger

— Şi dumneata, de repet

luat prin

ton glumeţ.

Ceea ce nu pricep deloc sînt raporturile pe care le aveai cu tatăl meu.

— Nici nu aveam, răspunse Bishop. Luptase pentru tatăl meu, cu mult înainte. Credea că pot să-l ajut cu ceva.

— Pentru că tatăl dumitale parte din comandă ?

? Se priviră inde-

Steve auzi ce-

. La o cot-

se bere, percent de fazat ; si ali vanat. Erau impraștiați peste tot mirend linștita desertul din vase de la ghișeu. Alți joc
maștul, popust, care mergeau, vo beau și dan
mucezit cu ai lui vor
el este la telefon ?
— Da
s bun e intr-un ali exemplu
s cu soții mei ...
Era atît de amuzată încît nu-și mai găsea cuvintele
— Da, mulțumesc spuse Steve luînd o cupă. Mesenană organizată, use el lui Bishop oferindu-i cealaltă cupă
— Nu, mulțumesc, spuse Bishop fără să se jeneze.
— Oh, zise fata, dar este
Din nou nu reuși să-și termine vorba. Steve îi făcu cu ochiul
— El a și sosit, comoara mea.
— Da, da, am înțeles
— Ha,ha
Își ieși un drum printre trupu
Se opri în fața lui, cercetîndu-l
Era o încăpere largă, pornind
ducîndu-o înăuntru. Cînd era
nat în care petrecea cu
Pe podeaua băii erau în-
puțini ai cutii spuse fata. Îi oferea lui Cos
nă. Bun subiect de discuție
op intelectual. Este sin-
gurul mod de a sa contact cu prinsp
i supuneau la
de mătase. Bishop se afla în mijlocul
aproape rare stătea cu spatele la el

la cîteva metri în fața lui. Cei doi [illegible]ți rămaseră nemișcați zece minute, pe urmă B[illegible] se ap[illegible] pentru a lu[illegible] sabia de [illegible] [illegible]cînd [illegible] înainte încet și fără zgomot spre [illegible] [illegible]rsul lui. Fără [illegible] un [illegible]gît [illegible]

[illegible] cînd B[illegible]shop [illegible] se apropie de ur[illegible] [illegible]la ochi. Lupta fu gata. [illegible]shop [illegible]

[illegible]ți se [illegible] fără [illegible] [illegible]cu alt unghiu al [illegible]

[illegible]ște, [illegible] [illegible]ce [illegible]versul să s[illegible] [illegible]emerge atunci [illegible]stare pură.

Două lupte se desfășurară apoi [illegible]lacul [illegible]ții sărind cu spume [illegible]cu colțe lung[illegible]

[illegible]vocase la un semnal, dar Bishop surprese și [illegible] Bătrînul dădu din cap mulțumitor și de urmă după ușa Bishop rămînea [illegible]ngere.

Mai alergase o oră, încît știa să se ob[illegible]scă pe u[illegible] [illegible]ni pentru a se întoarce acasă, sperînd că [illegible]ința de pe [illegible]

[illegible] îi lămurită doar de scîrţîitul nuvelei de călcat!

[illegible]-mam gîndit la o chestie, zise, în sfîrşit, fata. Nu mai

Aceasta părea din ce în ce mai încordată

[illegible] mai păcat aşa ? zise ea încercînd să

[illegible] ? Îţi promit, că de bine ne-am distrat,

[illegible] zise ea cu un entuziasm exterior. Cînd

[illegible] ?

Joncs aceasta îi părea din ce în ce mai grotesc, dar fata îl continua, adăugindu-i tot

— Apropo [illegible] meu prietenă Janice M-a întrebat de tine. Ce mai face mondenul tău soţ, scumpo ?

— Haide [illegible] să o răstoarnă cu picioru

[illegible] simţind că trebuia să facă ceva, fata se apropie de el. Începu [illegible] Vocea i se făcuse dulce, [illegible] seducătoare

[illegible] e aşteptat de altă vreme.

— Lasă-mă, spuse Bishop smucindu-se din braţele fetei

— Nu Te rog, zise ea cuprinzîndu-i genunchi.

Bishop se dădu [illegible]

— Nu mă atinge !

Bishop o privea fix. Ea văzu cum bătea în ochii lui [illegible] şi îşi mîrî mîna în faţă şi se crispează. Stărură [illegible] timp aşa, pe urmă Bishop îşi mîrî mîna în

— Am să-ţi telefonez, spuse el înainte de a ieşi în fugă din apartament.

Timp de cîteva secunde fata rămase aiurită. Pe urmă dădu din umeri

[illegible] du-se în această privinţă, sunase mulţumită pe care o zărea şi îşi contemplă chipul, faţa şi de trupul ei.

Înainte de a ajunge acasă Bishop se plimbase ore în şir, căutînd

[illegible] văzu pe Bishop

— M-ai spus să trec a vedea

— Am eu [illegible] spusă Bishop

Tăcură. Dîndu-şi seama că totul depinde de el Bishop zise

— Bine, mină

Figurezi-ți ce-ți vor fi spus ...

— Ce vrea cineva!

— E bine, pentru că nu e pentru totdeauna.

Cu o cruzătă de cafea în mână, Steve se așeză pe unul dintre scaune.

— Tot mă, încerc să-ți dau seama cu ce mă ocup?

Steve dădu din umeri.

— Ce vrei de la mine?

Mîine, avionul cu doză locuri zboară de la Iuliul trebuie facă un viraj, strâns și abia după zece minute altitudine

După, avionul se redresă și luă din nou altitudine.

— Bishop se ocupă cu ...

— Un cap cu admirație

— Excelent pentru a fi ascuns reflectoarele, spuse Bishop. El [illegible]

intră în viraj. Timp de câteva clipe fură în pragul unei catastrofe, dar Steve reuși până la urmă să redreseze avionul și să-l mențină în zbor orizontal. Expresia lui fu de neputință când Bishop îi zise

— Nu-i rău. De când zbori?

Steve nu-şi crezu ochilor.

— Patru la rînd, la o mie de metri ? Este imposibil!

Urma o făcere în timp ce observatorul îşi îndreptă luneta spre

— Ce vîrstă aveai atunci ?

— Ce s-a întîmplat cînd vizitaşi-l în Chicago ?

— Bang, bang !

Bishop dădu din cap

— Te interesează asta ?

— Mai întrebi ? zise Steve. Tatăl meu îşi iubea soţia de un

ren. Nu vorbea niciodată de afacerile lui. Oh, era încîntător. De fapt, mi-a

i-a păcut să fiu şi eu în treburile lui, dar el (Steve scutură capul rîzînd)

-- Nu

interior, ochii îi s

aceea că se întîmplă într-o fracţiune de secundă imprevizibilă şi aproape

ră e excepţie ! Asta e ! Îşi dădu seama că o ascunsă vrăjmăşie că îşi duse

cu greutate pasul de vînătoare.

A doua zi dimineaţa Steve îl luă pe Bishop şi plecară împreună în

Capul lui Kori părea să-şi fi schimbat [illegible] Slugele
dau tot capul Sfinţia lui, sfinţească, [illegible] pe
ochii lui exprimau o durere cumplită [illegible] morţii
ei soţi.

Yamoto se mulţumi în faţa vicleniei sale, pe urmă în faţă mulţimii. Un semn de ferocitate îi aluneca trădătoriu în faţă şi, încet mulţimea este dusă de

Steve se întoarse [illegible]

Steve recunoscu pe chipu[illegible] o avea Yamoto atunci când părăsise sala.

D[illegible]

[illegible] meci se duserăţa Bishop şi Jacuză o pri[illegible] Bratlock. Bishop nu pronunţase decît [illegible] Nu părea să fi [illegible]

[illegible] mereă ochii spre Bishop care se uita [illegible]

[illegible] meci

[illegible] mută o pedică, pe urmă îl privi [illegible] nu este [illegible] tonomă.

— Credeşti că Yamoto este un neghiob? întrebă Steve, oarecum descumpănit de răspunsul lui Bishop.

— Este un neghiob care nu ştie de, răspunse Bishop concentrîndu-şi asupra jocului. E crudul. Nu pentru că regulile sînt foarte importante. Nu este liber.

— Cum poţi să zici pe de-a-ntregul liber? Această pretenţie nu este numai o abstracţie filozofică?

— Nu cred [illegible] Bishop. Este vorba de a avea conştiinţa opţiunilor [illegible] ce care le ai, este vorba [illegible] acte care nu [illegible] care se află [illegible] de regulă, este vorba [illegible] eului.

— Atunci hai să ne înțelegem. Vorbești de o societate și tace

— ... în sfârșit Steve
... ...ească. Devenit cerul
... pe care tineva o atinge.
... lor ...

— De unde îți cunoaște ...?
Steve nu răspunse nici o vorbă.
— De ce n-ai să ne spui ...?
— Poate bine, ... rece. Bishop. În capătul unui lung moment
... Steve
... ...
— Nu ... Și o lăsăm să devină bătută. Nu e posibil să renunți în
... durează? De acord. Stai fără ... idiot. Du-te, ... bine și o
... bătută.
... din închisoare ... coborî seara și se îndreptă spre ușa de intrare.
... după ușa de pe scară.
— Steve. Dacă pleci ... al ... nu ... să nu ...

— Du-te ... Du-te ...
Se ... și ...
... ... Lungată. De altă ...

Bishop încercă să-şi alunge din
o Steve la restaurant. La început
ute, dar incet-incet, pe mas

teve

A doua zi dimineaţa la orele opt, erau din nou aşezaţi în faţa u
în salonul lui Bishop. Când sosise Steve, Bishop vorbise verzi
te încercând să atingă subiectul. Steve rămase liniştit şi rezervat

ta v

Da, cu siguranţă, răspunse Steve imediat

— Gândeşte-te bine, zise Bishop. Părăsim domeniul abstracţiei. Nu mai e vorba de filosofie pentru studenţi de anul unu. Eşti cu adevărat

— D

ncle

— Tatăl meu îl folosea. E vorba de un fel de crupier, de un băiat care face jocurile.

— Aşi sena ?

— Da, desigur. Un o[illegible]. Unul care îşi face din asasinat o profesie. Şi cel cu asta ?

Bishop se aşeză într-un fotoliu şi păru să se relaxeze.

— Atunci intră-ne ajungi acolo u

— Cu asta te ocupi ? întrebă Steve.

Bishop aprobă cu un semn din cap. Steve surise.

— Ei, glumeşti.

Nu sunt lipsesc c simţul umorului, zise Bishop. Ş că o
am ce face

De a spus-o ?

Un fulger de [illegible] pe ch

— mul cu gluma ! O stră de l şi [illegible] Nu-i

Bishop își luă bulgărele de ceară de pe masă și începu să-l frămînte. Cînd vorbi, vocea îi era glacială :

— Întotdeauna poți să alegi între mai multe posibilități, dar cum [illegible], pe urmă surise.

oricui de pe stradă. Banală. Normală. Anonimă.

— E obligatoriu, nu-i așa ?

— Doar te-ai angajat răspunse Bishop pe tonul cel mai serios

A

poligonului strigă : Dă-i drumul !

— Dă-i drumul !

— Nu, îl, rectifică Bishop

[illegible] încet și [illegible] după alta. Ce [illegible] Bishop cu nonșalanță

[illegible] solonul lui Bishop. Panoul de afișaj era scos și acoperit de grafice arătînd

[illegible] întotdeauna de mobil. Moartea trebuie să se datoreze [illegible] unui accident, [illegible] să pară [illegible]

— [illegible]

[illegible] dul [illegible] să [illegible]tru în [illegible]. După execuție, distrug raportul. Plata se face în numerar. Am o remunerație anuală și una de fiecare misiune. [illegible] de dolari.

— Cunoști cauzele asasinării ?

— Nu. Consider că important să nu le știu.

— Și niciodată n-ai dat greș ? Nu le-ai înțeles niciodată ?

[illegible]

— Supraviețuirea mea depinde sută la sută de eficacitatea pe care o am. O ratare și gata.

Steve nu zîmbi. Înțelesese.

[illegible]

Bishop propuse să se meargă la grădina zoologică din Bronx. Steve crezuse că va fi o zi de pauză, dar tot mergînd în mijlocul unei mulțimi de copii care se jucau, Bishop își continuă lecția în sunetul muzicii unor [illegible]

— [illegible]

Steve se conformă fără cea mai mică ezitare.

[illegible]

— Bine. Și acum oasele sacrumului.

[illegible]

împinse pereții paharului pînă cînd acesta se

periculoasă. Odată uscată... el bine, o muscă ar face-o să sară în aer așezîndu-se pe ea.

— Extraordinar

fier fu străbătută de fulgere luminoase, de scrîșnet de roți, de zgomot de

Bishop scutură din cap și arătă o ușă pe care scria *Ieșire*. În timp ce plecau, Bishop continuă lectia :

— Compoziția de nitrat de amoniu

— Da, zise Steve. Nitrat de amoniu : 81,5 ; floare de sulf : 2 ; pulbere de cărbune de lemn : 18,3 ; sulfat de amoniu : 7,5 ; apă : 1 ; și... ah, da :

[illegible]

[illegible] intr-un executor, se zbătea furios.

Steve se întoarse lîngă Bishop şi privi o clipă spectacolul cu un uşor surîzător înainte de a întreba :

— Ce s-a întîmplat ?

— El, zise Bishop, arătînd cu bărbia spre tatăl copilului.

— Ce-i cu el ?

— Să presupunem că treaba e omorît. Vreau să-mi pregătească un raport bazat pe observaţiile tale personale. Din acest moment te ocupi de treaba asta. Vezi ce poţi să descoperi. (Se gîndi o clipă.) Da, cred că e timpul să treci la faza asta. Descurcă-te cum ştii. Vino să mă vezi cînd

Steve aprobă cu un semn din cap. Se întoarse să privească familia un timp de cîteva clipe. Pe urmă Bishop se îndepărtă de Steve fără

[illegible]

Analizară vreo trei ore pînă cînd Steve îndrăzni să spună :

— Ascensorul uzinei

[illegible]

tate. Un cablu se rupe. Accident din pricina unei neglijenţe datorate

Bishop dădu din cap

[illegible]

la maşinile foarte complicate. Un specialist nu trebuie „să fie prea pre-

[illegible]

Bishop deveni rigid, se întoarse spre Steve pe care îl privi cu mînie, pe urmă îi vorbi printre dinţi

— Să nu-mi spui niciodată „şi ce dacă ?" cînd muncim la treaba asta. Să nu mi-l mai spui niciodată !

— De acord, părinte, răspunse Steve umil.

[illegible] ce mi-ai spus. Este vorba de viaţa mea

[illegible]

Bishop se întoarse către patron, îl studie o vreme, pe urmă, luînd un aer rău, trase o linie între schema ascensorului, a

[illegible]

— În jur de douăsprezece minute, spuse Steve ulitndu-se la notele lui

— O recomandată expres pentru domnul Arthur Bishop, zise poştaşul citind numele de pe plic.

— Da, eu sînt, zise Bishop şi semnă recipisa în schimbul unui mare

salon.

— Deschide-l, spuse Bishop fără să înceteze să zîmbească.

Steve deschise repede plicul şi scoase un teanc de fot. Cîti titurile

tul unui bărbat pe care îl privi înainte de a se uita la Bishop

D

itor : o rondea pusă la capătul unei tije metalice, plantată în pămînt

— Două camere de televiziune la ușa de intrare, anunță Bishop care examina ușa cu binoclul și continuă : încuietori duble la ușa de la intrare

pe urmă îi trecu binoclul lui Steve zicîndu-i : Uită-te

— Pare al dracului

Coborî binoclul și îl privi pe Bishop care dădu din cap impasibil

După ce studie tabla în liniște, timp de aproape o jumătate de oră, Bishop spuse în sfîrșit :

va deschide cu siguranță ușa fără să fi privit mai televiziune. Îi va trebui pe urmă să deschidă cele două

— De la miezul nopții la orele patru, răspunse Steve

— Bine... bine... Guvernanta este liberă vineri, de la orele șase

Încetă brusc să meargă și reveni la tablă. Liniștea păru fără sfîrșit. Lui Bishop îi trecu prin cap o idee căci se întoarse spre Steve.

o ferite

— De ce trei ?

Bishop dădu din cap arătînd cartea de telefon cu degetul. Steve ridică din umeri, o luă și începu s-o răsfoiască. Bishop se apropie de tablă

lui. Pe măsura ce zilele treceau, reieșea un program aproape fix, pornind de la un număr de activități care păreau să fie de rutină. Astfel, în ziua de luni, la ora opt fix, dimineața, în mijlocul pieței de flori, la de-

pas de Strada nr. 8

greu de arome dulci și amețitoare. În multe unghere, de-a lungul tro-

Steve și Bishop erau așezați de o parte și de alta a intrării într-un Plymouth [illegible] în capătul străzii, în apropiere de Strada nr. 7, când tipul și gorilele lui au ieșit dintr-un depozit, o sută de metri mai încolo. Gorilele examinau

un perete. El ieși în stradă cu un portofel în mână. Cei trei [illegible] apropiară de un Lincoln și luară loc în el. Mașina se îndepărtă încet în

— Bine, zise Bishop.

Steve demară și Plymouthul se luă după Lincoln. În timp ce își croia drum printre camioane și camionete, o inscripție pe un zid, la

facu repede o schiță a intrării străzii pe care mergea de-a lungul

— La ce-ți servește asta? îl întrebă Steve aruncînd o privire către schiță.

[illegible]

pe Strada 126.

— Despre ce o fi vorba? întrebă Steve.

— O bătaie cu pumnii. Este [illegible]

Sau poate trafic de heroină. Greu de spus.

Din nou omul șovăi în timp ce pașnicul său inspectînd strada. Urmă un semn și înaintarea prudentă până la Lincoln.

— S-ar putea zice că băieții ăștia stau lipiți de pieptul patronului.

— Profesioniști, recunoscu Bishop pe un ton mohorât. Știu despre ce e vorba. (Lincolnul se îndepărtă ușor de trotuar.) Văzîndu-i cum acționează, deduc că fac asta de mult timp.

[illegible]

acest pe ceilalți. Bishop scrise ceva în carnet, pe urmă ridică ochii și

de mai mult timp.

[illegible]mentă, la orele patru, erau nu departe de Sloppy Loui's, în fața cîtorva principale a pieței de pește din strada Fulton. Așteptară douăzeci de minute înainte ca omul să părăsească imobilul și în tot acest

[illegible]

[illegible], la ritmul pe care îl execută asfaltul cum i se accelerează ritmul respirației și sufletul îi deveni mai

[illegible]

Acesta își reveni, ușurat, ca și cum l-ar fi atins o mînă rece.

Înainte de a se urca în mașină, omul glumi cu oamenii cu soț care

— E amestecat cu adevărat în toate afacerile, nu cred că se plictisește.

[illegible] pați. Bishop părea că vrea să vomite.

— Ce este ? întrebă Steve

— Dă-i drumul odată, zise Bishop pe un ton tăios, întorcînd capul

[illegible]

Pentru a putea [illegible] pentru Steve, să se țină deoparte atunci cînd Bishop avea o astfel de slare

După ce merseră așa, aproape la pas, timp de douăzeci de minute, [illegible] jur de 60 de ani.

Steve păcea în [illegible] ră spre terenurile de joc. Era [illegible]

[illegible]

la orele trei.

— Drace, răspunse omul, Vreau să dorm Nu știu .

Bătrînul îl întrerupse

— De acord. Atunci poimîine

[illegible] cîteva clipe de gîndire. Cum va fi livrată ?

— Într-o camionetă. La dumneavoastră acasă.

Victima se întoarse către numărul unu

— Verificați marfa imediat ce sosește. Vreau un control sever [illegible] rul unu dadu din cap și omul se întoarse spre bătrîn) Nu avem nici un

Bătrînul surise :

— Știți unde mă găsiți totdeauna

— Da .. Da .. e adevărat, spuse tipul surizînd la rîndul lui

El și numărul unu se ridicară, gata de plecare. Erau pe punctul de

— Ce mai faceți, domnișoară ? Frumoasă zi, nu-i așa ?

Nu reuși să rupă tija pe care o răsucea în toate părțile. Deodată, tija se rupse înfigîndu-i un ajun în deget

— Blestemată floare !

Omul care trebuia ucis și numărul unu se urcară în mașină. Numărul doi dădu drumul la motor și mașina se îndepărtă de pare

— Nu, răspunse Bishop punînd magnetofonul în sacoșă. Cred că

— Spune-mi

— Ce anume ? întrebă Bishop.

— Să citești pe buze. Este cu adevărat fantastic

cabină telefonică

— Perfect. Să vedem. Azi e joi. Dacă v-o aduc mîine, simbătă e gata, nu-i așa ?

— Simbăta nu lucrăm, răspunse Frank cu nerăbdare. Nu v-o putem da înapoi înainte de luni după-amiaza

— Bine... de acord... Am să v-o aduc.

Frank puse receptorul în furcă. Bishop făcu la fel și surise cînd

S

În fața clădirii o camionetă era garată la intrarea pe străduță. Pe fiecare parte a camionetei se putea citi, cu litere groase : Ateliere de tinblă — Finisaj de metale. Bishop notă dimensiunile aproximative ale

La al doilea tur, Bishop scoase din sacoșă un aparat de fotografiat Nikon cu încărcare automată, evaluă lumina și reglă deschiderea și vi-

— L'șurel-, mergi mai încet. Trebuie să ajungem alături de ca-

face cu ceea ce
un
nă,
s-o
alt
cu
conclusie pe
o lua de la capăt
xpele sale

— Atunci de ce ai aerul ăsta neliniștit ? zise Steve cu o voce blândă.

Senzația că un înveliș mingiilor ș
nzația că se scufundă încet într-o

probleme ?

— Nu, nici o problemă, răspunse Bishop după ce se gândi o clipă.

în timpul nevstui weeck-end. Se poate ?

— Cred că da, zise Bishop privind tabla

cup) Atunci trecem la treabă ?

— Da, răspunse Bishop cu o privire încordată.

— Dar ce nu merge ?

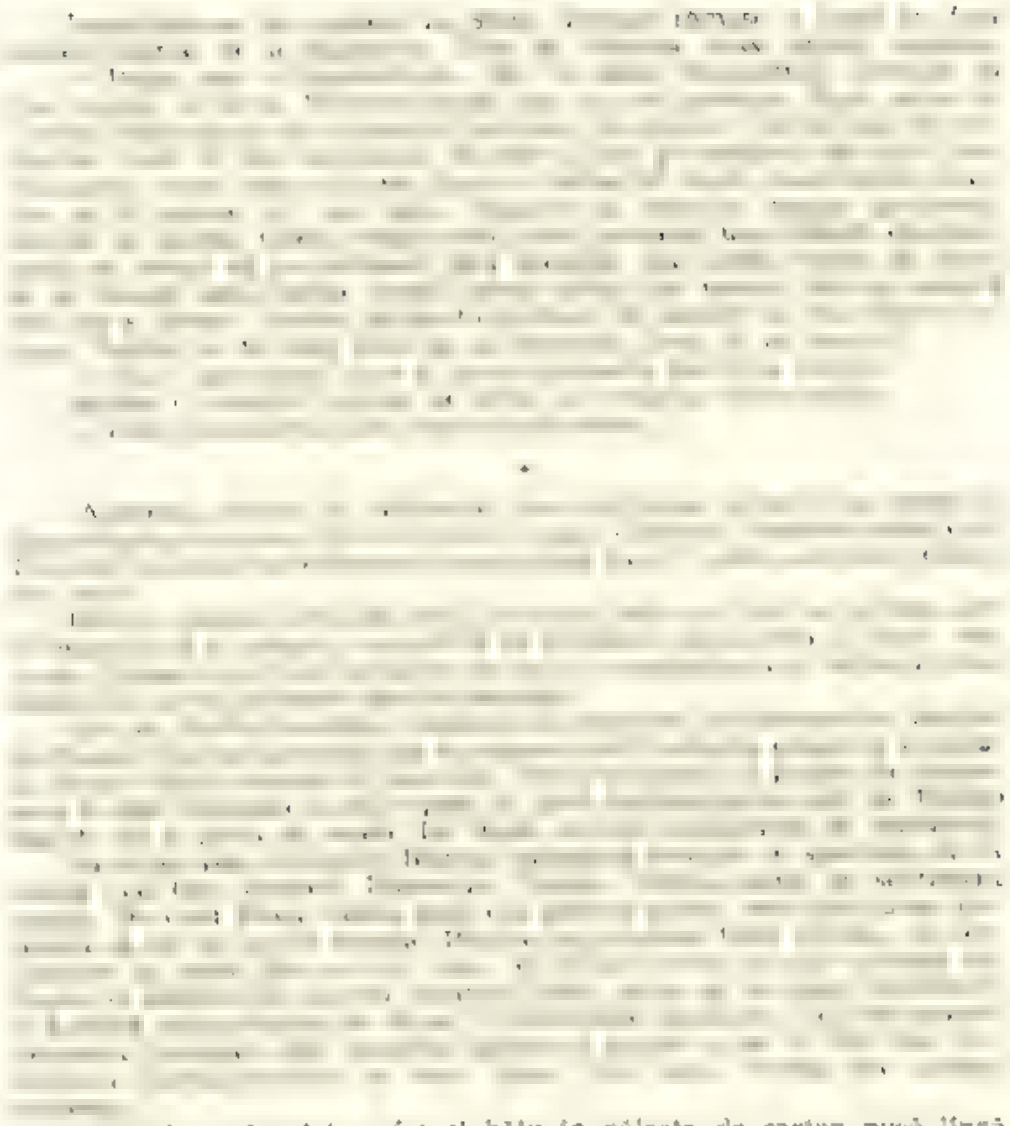

Șoferul camionetei surise și bătu în găleata de carton pusă lîngă el pe scaun. Trei kilograme de hrișcă extrapură — era un om făcut pentru o bucată de vreme.

pe frînă

— Drace, mormăi el

Coborî, privi bolovanul, pe urmă peretul abrupți de fiecare parte a drumului. Își spuse că trebuie să-l fi dislocat de curînd ploile

Se pregăteu să se urce în camioneta pe care scria „La găina grasă", rînd

aproape de gît Șoferul se prăbuși fără cunoștință Steve se apropie imediat de Bishop, scoase șapca și haina albă a șoferului, pe urmă le îmbrăcă. Bishop îl legă pe șofer cu bandă adezivă

în proprietate

— Hi, de zise Steve răsuflînd cu greu

Avea impresia că are gura plină cu cîlți Bishop era gîfîind la pi-

— Totul va merge bine. Fii relaxat. Dacă ești încordat or să te simți

[illegible]

Mersese

[illegible]

[illegible]

[illegible]

gele care siroia din ele

Steve nu spuse nimic în timp ce Bishop îi ștergea sîngele pe care îl avea pe gură. Știa că greșise într-un mod de neiertat și de care era în întregime responsabil. Îi era rușine și strângea din dinți

se puteau găsi pe veșminte

Piața de fierărie abia se trezea cînd ei examinară străduța observînd era redusă în acea zi fiind sîmbătă

Camioneta urcă încet strada apoi merse în marșarier pe străduța transversală pentru a ajunge în fața rampei de încărcare de la Atelierele

Pe urmă îl împinseră în clădire, după ce mai întîi se asigurară că nimeni nu-i observa pe stradă

[illegible] duserá şi se întoarnerá la transportorul pe care îl duserá înapoi. Poarta de intrare a măr[illegible] din cablul de alarmă. După ce inspectară în grabă stăduţa şi porţiunea

Bishop se uită la ceas :

— Cred că în 48 de ore nu va mai rămîne nimic

Bishop conducea. Lîngă el, Steve ţinea găleata de carton pe ge-

[illegible] un tezaur [illegible] lăsară veşmintele [illegible] în timp ce planul lor de asasinat ardea în şemineul din salon.

D[illegible]

— Cum merge ?

— Merge, răspunse simplu Steve

După nouă tăcere. Pe urmă Bishop îşi vîrî degetele în frapieră şi scoase o bucată de gheaţă şi i-o întinse lui Steve

— Ia. Pune-o pe buză. O să se dezumfle.

— Nu. Merge şi aşa. Eu...

Bishop insistă. Steve luă bucata de gheaţă şi o apăsă pe buză. Tăcură din nou o vreme după care vorbi Steve

— Bine. Vrei să-mi vorbeşti ? zise el răscolit vizibil de un sentiment de umilinţă

— Nu văd ce ar fi cu adevărat de zis, zise Bishop.

— Nu sînt de acord, ripostă Steve.

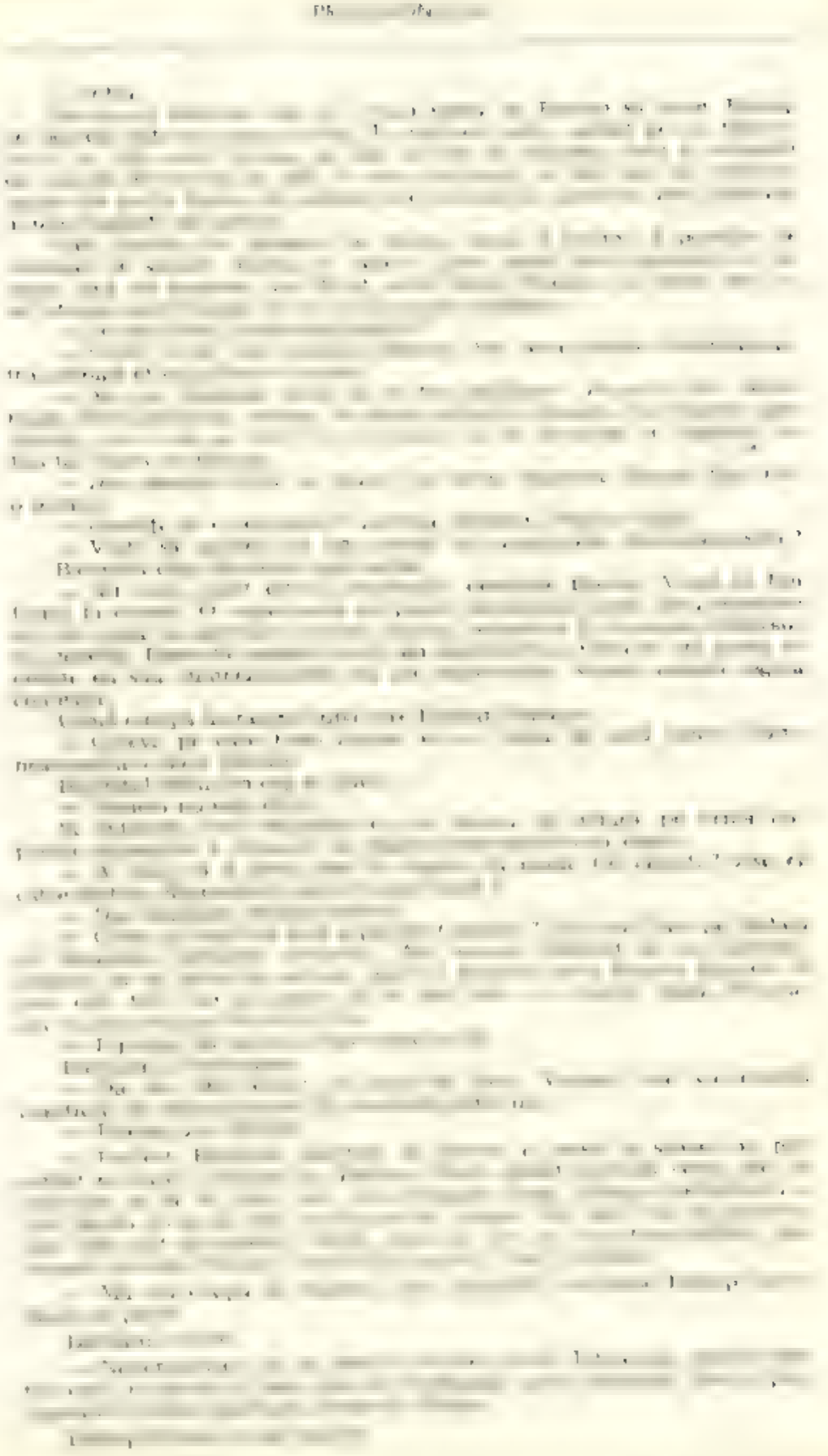

— Ascultaţi, eu nu sînt un gangster [illegible] Nu practic atacul cu arma în mînă, aşa, la repezeală

[illegible] într-o situaţie [illegible]

[illegible]

tre sculptură Clientul dumneavoastră se află la Neapole V-am făcut rost de numele cuiva din Roma care ar putea să vă procure tot materialul de care aveţi nevoie

Îşi lăsă în jos ochelarii, aprinse ţigara şi începu din nou să lucreze. Bishop îşi scoase ochelarii de sudură şi ieşi repede din încăpere.

Întorcîndu-se la New York se gîndi la Steve şi la evenimentele din

[illegible]

[illegible] Pînă seara [illegible] care îl

[illegible]

cînd apropiindu-se de casa lui Steve zări Lotusul alb parcat în faţa

[illegible]

— Steve ! strigă Bishop

Nimeni nu răspunse Bishop intră în salon. Pe măsuţa de ceai era o sticlă de şampanie destupată de puţin timp şi alături două pahare pe

[illegible]

Din nou niciun răspuns Aruncă o privire în cameră, în sala de baie,

[illegible]

Tocmai voia să părăsească biroul cînd îi veni o idee Se apropie de

[illegible] furcă îl puse în loc scoase un stilou din buzunar şi rîuţă o bucată de hîrtie ca să lase un mesaj Încercă să deschidă sertarul din mijloc şi îşi dădu seama că e închis cu cheia Surîse, scoase un spiriduş din buzunar

[illegible]

Steve era în prag, surîdea

— Ah, ești încă treaz.

— Îmi pare rău. Să zicem că am avut treabă.

— Bine, s-o lăsăm baltă, da ? zise Bishop pe un ton sec. Toate astea

— Dar dacă aș fi știut că vrei...

— Ești liber, amice. Singura obligație pe care o ai constă în a res-

— Le fac toate astea. Atunci ce te frămîntă ?

revenit, încercă să se destindă, dădu din cap și zise cu un surîs forțat

— Nimic. Să nu mai vorbim de asta

Urmă din nou o lungă tăcere. Bishop își turnă un pahar cu apă pe

Bishop se răsturnă pe canapea și începu să vorbească rar cu un calm și o in-

— Interesant. Așa se petrece mereu

— Nu crezi că ar trebui să chemi un doctor ?

— Începe să tremure, răspunse Bishop scuturînd din cap.

— Îmi pare cu adevărat rău, Arthur

— Nu e din pricina ta. Era bolnav înainte de a te cunoaște. Face

[illegible] cu asta este din nou strivit de sentimentul izolării

Bishop dădu din cap și lăsă pleoul să cadă pe genunchii lui Steve.

— Vor să fie executată oricum

— Nu pare prea subtil. Ce-o să faci ?

— Sînt prea bătrîn ca să-mi schimb obiceiurile. Voi proceda ca întotdeauna. Cu grijă, încet și voi acționa la momentul care mi se va părea oportun în Italia

începot, vreau s-o slergi cu să dorm. Serviciul de pașapoarte din Roche[illegible]

Dacă le zici că e vorba de o urgență, ei tărăncă 24 ore din 24. Trebuie

Steve puse pleoul pe masă și se ridică

— Bine, bine. Noapte bună, spuse el îndreptîndu-se spre ușă

— Pot să nu te mai conduc ? întrebă Bishop de pe canapea

— Desigur... Bine, pe mîine

— Pe mîine.

îl strînse ca la o suferință de neuporțat. Avea impresia că fundă casa

A

— [illegible], zise el [illegible]

totul e cu pe cărțile p[illegible]

Bishop dădu din cap, pe urmă își puse centura de siguranță pentru

Coborîră în mijlocul unei mulțimi de napolitani care strigau și plîn-

tate unui hamal. Dacă ar fi fost controlate totul ar fi fost în fel, pentru

că Steve și Bishop nu transportau nimic contrabandă. Cînd ar fi fost

Taxiul pătrunse în trombă pe străzile înguste, de parcă un cîmp de

foc! Tot drumul pînă la hotel șoferul care, de cînd ieșiră din aeroport devenise încarnarea macho-ului, de Portago pe mașina sa Ferrari, înjură și

care dădea spre golf și ca e se compunea din două camere separate de

cu poftă, pe urmă se așezară pe terasa care dădea spre golf și priviră

Prin ușile de aproape o oră cînd Steve vorbi

— Ei, mîine începem ?

Bishop dădu din cap fără a și dezlipi privirile de reflexele de lumină care dansau pe apă dedesubtul lor. Steve se ridică

e o oră

Se cla-

că își va găsi liniștea. Chiar dacă nu va fi decît o clipă el va fi mulțumit. Asta îi va permite să continue

ridică o bizilică comună a cărei latură era împodobită cu coloane albe

se deschidea spre mijloc

în palat

Steve toi răsuci butoanele și manetele tabloului de bord. Bishop întoarse ochii de la clădirea pe care o supraveghea și se uită la tînăr

— Te neliniștește ceva ? zise el încet

Steve se supuse. Urmărirea continuă toată după-amiaza şi cînd, [illegible] propuse lui Steve să mănînce şi ei. După toate aparenţele omul părea să se pricapă la mîncare şi să aibă gust. Cîteva ore de observaţie fuseseră [illegible] îndoială că se pricepea şi la restaurante.

[illegible] pe o mare terasă de unde se vedeau Vezuviul şi munţii spre sud. Specia- [illegible] terasei, lîngă mare. Înghiţea scoici pe care le lua, rînd pe rînd, singură la o masă nu departe de uşă. Steve şi Bishop alesesră o masă la capătul terasei pentru că un rînd de stîlpi forma un ecran între ei şi ţinta privirilor lor.

[illegible] rînd pe rînd privirea lui Steve şi al său. [illegible] seară, aveau un aer amabil şi vesel.

— Este un vin deosebit ? întrebă Steve ridicîndu-şi paharul şi pri- [illegible]

Bishop îl imită şi el pe al său.

— Ultima oară cînd am băut aşa ceva a fost acum zece ani. Îl fac chiar acum. Nu destul de mult pentru a-l exporta. Dealtfel... este un vin [illegible]

Steve îşi duse paharul la buze şi bău.

— Nu-i rău.

[illegible] etului. Şi nu ai pro[illegible] duse paharul la [illegible] o inghiţitură pe care o plimbă de colo- [illegible]

Pe urmă zîmbi şi tăcu ; nici unul nu mai vorbi pînă la sfîrşitul mesei.

A doua zi dimineaţa omul pe care trebuiau să-l omoare se duse [illegible] faţadă la alta forma mari ghirlande înnegrite. De pe străzile strîmte se auzeau vocile negustorilor şi claxoanele

De la adăpostul unei porţi mari îl priveau pe individ pe o frumoasă fată şi o altă pereche care se aflau în faţa unui negustor de legume şi [illegible] Bishop îşi deschise carnetul.

— Ce oră e ?

— Zece şi douăzeci şi cinci.

[illegible]

La sfîrşitul zilei a doua se aflau în apartamentul lor, pe punctul de [illegible] omul se dusese de la sosirea lor. Conveniră amîndoi că documentaţia [illegible]

Bishop, după ce îl privise pe Steve o clipă, spuse :

— Camera n-o să se mărească, să ştii

— Drace Bine, dacă eşti de acord, mă duc să dau o raită

Bishop răspunse cu o ridicare din umeri şi Steve se grăbi să tasă

Ajuns în stradă, se opri o clipă şi inspiră profund ca să-şi umple plămînii cu prospătul aer al mării. Pe urmă începu să meargă, iritat de prea multa sa nerăbdare

La ora [illegible] Bishop stătea întins în patul său. Chiar [illegible] era [illegible] de oboseală [illegible] Cele [illegible] Mai [illegible]

— Hei, stai ! strigă Steve

[illegible] Bishop se întoarse pentru a aprinde lumina. Steve surîdea cu un aer pocăit.

— E idiot, nu-i aşa ?

[illegible]

— Îmi pare rău, zise Steve cu voce slăbită. Nu voiam să te trezesc. Mi-e foame şi mi-am adus aminte că am lăsat nişte ciocolată în... [illegible] căţile de ciocolată.

— Nu e vina mea. Devin ţicnit noaptea cînd mi-e foame. Nu vro- [illegible] Bună noapte bună

Bishop dădu uşor din cap şi Steve părăsi încăperea închizînd uşa în urma lui. Lui Bishop îi trebui mult timp ca să şi descleştez degetele de la mîna dreaptă.

•

Dimineaţa, eram din nou la lucru, pe punctul de a observa vila din înaltul colinei care se ridica dreaptă, în spatele ei. Privind prin bino-

clu, îl văzură pe om, pe prietena sa şi pe gorilă urcînd la bordul tachi-

— Ce facem acum ? zise Steve

Bishop scutură din cap şi continuă să urmărească nava cu binoclu

— Se îndreaptă spre sud. Să vedem pînă unde putem merge pe

pe autostradă. O jumătate de oră mai tîrziu trecură prin Atrani, pe

Bishop sorbea un pahar de vin, în timp ce Steve bătea nervos toba pe masă cu capătul creionului. Erau de mai multe ore aici şi Steve era din ce în ce mai contrariat.

— Pare să nu facă niciodată acelaşi lucru de două ori.

— Un

şi harta marină. Un surîs îi apăru pe faţă.) Un accident de navă. Să zicem

— Dar putem să ne apropiem destul ? întrebă Steve. Nu este plajă. Ar avea tot timpul să vadă apropiindu-se o barcă

Bishop se aşeză pe canapea şi luă o hartă marină. O studie îndelung, pe urmă îl privi pe Steve. Surîsul lui părea să fie şi mai larg.

— Ştii să plonjezi în costum de scafandru autonom ?

— Da, răspunse Steve descumpănit. (Voia să mai spună ceva când înţelese brusc despre ce este vorba.) Da, da, înţeleg, adăugă el pe un ton atît. Fantastic ! Bine, cum vom procesa ?

Bishop însemnă cu o cruce, pe harta marină, locul unde înhitul

nata. Înţeles ?

— Da, răspunse Steve prompt.

— Mai rămîne să punem la punct cîteva detalii, dar o să te pun la

Steve se aşeză pe canapea şi desfăcu harta pe masă. O privi cîteva clipe, pe urmă remarcă paharul de vin pe jumătate plin al lui Bishop. Zîmbi, îl luă, îl mirosi, îl privi la lumină şi îl bău cu înghiţituri mici

V

[illegible] are închise cu grijă încă după acești doisprezece pachete de [illegible] le adăugă de cealaltă. Nu rămăsese niciodată lui Steve [illegible] de poveşti. Steve [illegible] de respirație își contrazică respirația elementară. După care [illegible]

— Ai totul în ordine?

— Da.

— [illegible] să se afle și ceilalți noștri?

— [illegible] aproape de ușă [illegible] mulți?

— Sub pumn, la patru pe [illegible]

— Bine, bănuiesc, spuse Bishop, mulțumit de acești răspunsuri. Se [illegible]

Bishop avea dreptate [illegible]

[illegible] ele aveau că un anumit număr se aruncă de [illegible] atunci se trăsese prea multă de patru ori [illegible] lumea și cu ei pe care îl urmăreau [illegible] ceva, se pregăteau în grabă [illegible]

— Aleph!

rupță în două, apoi se prăbuși m

— Am fost vînduți, răspunse Bishop

apropiau

vedete rapide, avînd fiecare la bord cîte doi oameni înarmați cu mitraliere, se apropiară încet de iaht

Ieșiră la suprafață în timp ca să vadă vedetele acostînd lîngă iaht și cei patru oameni urcînd la bord

flarea, în timp ce Bishop avea ochii ațintiți asupra iahtului. Zi, bătrîne, ce s-a petrecut ?

Bishop se întoarse spre el și îi spuse încet :

— Explică-te

— Nu le-am cerut avizul înainte de a te lua cu asociat. Se pare că

Unul dintre ei, un omuleț bine clădit, care părea să fie șeful, cercetă tărmul

— Nu pot să mearsă nicăieri. Este de-ajuns să așteptăm dimineața. Sînt încă nici, foarte aproape. Dacă înoată sub apă, o să vedem bulele de în golf ca să-i împiedic să iasă

— A

— A

trasă în apă

e se petrece ?

— Am auzit un zgomot sub ea

— Ați văzut ceva ?

— Nu... nu încă

geți fără a ști asupra cui

Parcurseseră aproape două treimi din distanță cînd simți că are nevoie de aer. Se debarasă de butelie, ieși o clipă la suprafață, ca să respire, pe

— Cum e ?

— Da... foarte bine, răspunse Bishop scoţîndu-şi masca şi tubul de scufundător

— Zi aşa, se pare că am încurcat-o rău

— E cel mai puţin lucru care poate fi zis, dragul meu

— Cît timp va mai dura ?

Bishop se uită la ceas .

— Puţin. .

care era amarată de-a lungul bordului său, fără

— Haide ! Repede ! ordonă Bishop pun
Ţine-te bine !

în larg.

motul bărcii lui Bishop şi a lui Steve Se întoarse o văzu înrepţîndu-

L
cea a loc. Nu peste mult timp ar fi fost ajunşi şi mitralaţi

— Unde este recifui ? strigă el lui Steve pentru a acoperi zgomotul

Steve privi litoralul, pe urmă intrarea în golf pentru ca

A
foarte atît de largă ca să lase să treacă o mică barcă De cealaltă parte

— Ce adîncime ? întrebă Bishop.

Steve se uită la ceas :

— La ora asta a mareei — în jur de cincizeci de centimetri

— Ne ajunge

recifului, drept în faţa intrării. Steve dădu din cap. Spre să nu te fi

Steve

— Poţi să n-ai nici o grijă

Privirile lor se întîlniră şi nu se robotiră cîteva secunde Pe urmă Bishop îşi întoarse capul şi văzu intrarea apropiindu-se cu toată viteza Cînd ajunseră aproape de recif, Bishop strigă :

— Haide !

fundul bărcii, dar ca trecu recifui

Bishop se întoarse şi îl privi un moment, cu chipul crispat, furios

— Ţine volanul, îi strigă el lui Steve. Acesta înaintă. Bishop îi arătă pe cei doi înotători. Întoarce

golf, în timp ce Bishop scotea o puşcă din sac.

Cîteva clipe mai tîrziu erau lîngă cei doi. Văzîndu-i venind, unul dintre ei își ridică pumnii din apă și îi bătu unul cu altul într-un clasic gest de insultă. Cele cinci focuri pe care le trase Bishop goliră încărcătorul. După care Bishop se întoarse spre Steve cu un ciudat surîs liniștit.

— Acum haide să mergem, zise el calm.

Porniră spre Neapole pe drumul în brînă. Steve era la volanul mașinii. Merseră vreo douăzeci de minute în liniște înainte ca Steve să spună :

— Era să dăm de dracu adineaori.

— Să nu crezi că s-a terminat. Acești oameni au continuitate în idei. Din momentul în care le-ai înțeles, poți să...

Fraza sa fu întreruptă de ceea ce văzură înaintea lor, pe drum, la o cotitură.

Drumul era blocat de două mașini dincolo de care erau postați trei oameni înarmați cu puști automate. O a treia mașină era așezată la vreo trei sute de metri de baraj. Bishop luă liniștit pușțile și revolverele de pe scaunul din spate.

— Bine... trebuie să trecem. Cînd o să fii la mai puțin de patru sute de metri încetinește ca și cum ai vrea să oprești, pe urmă treci în viteza întîia, mergi cît poți de repede și să sari cînd o să-ți spun eu. Îndreaptă-te direct spre centru.

Oamenii care barau drumul priviră mașina apropiindu-se. Își ridicară armele și erau pe punctul să tragă cînd mașina încetini ca și cum ar fi vrut să oprească. O clipă ezitară : pe urmă mașina își luă viteză și se năpusti drept spre ei. Oamenii începură să tragă.

Steve își plecă brusc capul cînd un snop de gloanțe sfărîmă parbrizul. Apăsă pînă la fund pe accelerație și motorul mugi.

— Sări ! urlă Bishop.

Săriră amîndoi, înainte ca mașina să se sfărîme.

Doi dintre oameni care stăteau în spatele mașinilor nu putură să se miște destul de repede. Trupurile lor fură zguduite de explozia provocată de șoc. Al treilea avu timpul să fugă și să se refugieze în spatele arborilor de unde continuă să tragă.

Bishop și Steve ripostară, dar puștca lor cu țeavă retezată nu era prea eficace. Schimbul de focuri continuă un moment, pe urmă Bishop arătă cea de-a treia mașină. Steve dădu din cap și o porniră în goană spre mașină, aruncîndu-se la pămînt și mergînd în zigzag ca să evite gloanțele.

Bishop ajunse la mașină primul. Dintr-un salt se așeză la volan, demară, ambreie și porni. Steve întinse mîna spre mînerul ușii, o scăpă și alunecă pe drum în timp ce mașina se îndepărta cu repeziciune.

Bishop întoarse capul. Îl văzu pe Steve ridicîndu-se și alergînd după el. În acest timp omul, care stătuse pînă atunci ascuns după arbori, alerga pe drum și trăgea în Steve. Bishop trecu în marșarier și apăsă pe accelerator pînă la fund. Mașina țîșni înapoi, îl depăși pe Steve și continuă să se năpustească asupra omului înarmat cu mitralieră. Acesta începu să tragă în mașină dar nu reuși s-o oprească. Omul se întoarse atunci ca să fugă, dar mașina era deja peste el și îl zdrobi pe drum.

*

— Mulțumesc. Acum sîntem chit.

— Probabil, răspunse Bishop.

Urmă o lungă tăcere.

— După părerea ta, ce e de făcut acum ?

Bishop scutură din cap :

— Nu cred că vor mai încerca altceva aici. Le trebuie timp ca să se organizeze.

— Ai planuri ?

Bishop dădu din cap :

— Mai întîi Londra, pe urmă Spitzberg. Acolo mă așteaptă o navă.

— Ești bine organizat, nu-i așa ?

— Cea ce s-a petrecut era o posibilitate care trebuia luată în seamă.

— Și după Spitzberg ?

— Am să te pun la curent pe drum, răspunse Bishop pe un ton categoric.

— Deci, fugim ?

— E tot ce ne mai rămîne, prietene.

ARTHUR BISHOP își închise valiza cu un zgomot sec apoi o duse în salonul apartamentului.

— Haidem, la drum, strigă el lui Steve.

— O clipă... sosesc, răspunse Steve care, imediat după aceea, intra cu valiza în mînă.

— N-ai uitat nimic ? întrebă Bishop.

Steve privi în jur.

— Nu, nu cred.

Se îndreptară spre ușă și erau gata să iasă cînd Steve arătă cu degetul o sticlă de Casa dei Fiori pe bufet.

— N-o să mai revenim atît de curînd aici. Nu te tentează ?

Bishop se gîndi o clipă apoi surise :

— De acord, dar repede.

— Spusă de dumneata, asta sună ciudat. În sfîrșit... ținînd seama că e vorba de împrejurări independente de voința noastră... zeii vinului ne vor ierta.

Rupse sigiliul sticlei, scoase dopul și turnă vinul. Băură repede și plecară. Un sfert de oră mai tîrziu, Steve pătrunse pe autostrada care ducea la aeroport. Închiriaseră o mașină pentru că acum să ia un taxi ar fi fost riscant. Nu schimbaseră nici o vorbă de cînd plecaseră din hotel. Steve aruncă o privire spre Bishop care își ațintise ochii spre Vezuviu.

— Arrivederci, Napoli, zise el surîzînd.

— Da, răspunse Bishop.

Vroia să mai spună ceva cînd simți o contracție ciudată în stomac. Această senzație fu urmată de o durere sfîșietoare. Își plimbă limba prin gură încercînd să alunge un gust neplăcut. Simți deodată înțepături în vîrful degetelor.

— Este cu adevărat un loc frumos, continuă Steve pe un ton vesel. Mi-ar fi plăcut să văd picturile din Pompei. În fine... altă dată.

Bishop clipi din ochi. Nu mai vedea bine. Corpul părea îi devenise de plumb. Durerile sfîșietoare din stomac erau din ce în ce mai frecvente. Vru să-și ducă mîna la obraz dar își dădu seama că nu poate. Încercă să spună ceva cînd Steve ieși spre sud, îndepărtîndu-se de aeroport, în direcția Atrani. Bishop nu reușea nici să vorbească.

— Ce... faci ? Nu ăsta e drumul spre aeroport. Trebuie ca noi să...

Steve surise. Vocea îi era blîndă, calmă, mîngîietoare cînd zise :

— Nu poți să mergi nicăieri, domnule Bishop. Vei fi mort peste un sfert de oră. (Bishop își întoarse cu greu capul spre Steve). Brucină, adăugă el ca răspuns la întrebarea mută a lui Bishop.

— Cît ?

— O jumătate de gram.

Bishop făcu un efort ca să ridice mîna. Își desfăcu cravata, pe urmă se propti mai bine în scaun. Nu-și mai putea stăpîni corpul care era pradă convulsiilor. Steve continuă să vorbească :

— Stai să vezi... sînt sigur că ai să spui că m-am descurcat foarte bine. Înțelegi, în soluție substanța asta nu se vede. Am căptușit cu ea interiorul paharului, pe urmă i-am lăsat să se usuce. Cînd am turnat vin, chestia asta a trecut din nou în soluție. (Respirația lui Bishop era acum

gîfîitoare.) Cunoşti şmecheria asta, nu-i aşa ? (Bishop dădu din cap.) Atunci, ştii în ce să te aştepţi.

Mai merseră un moment în linişte, pe urmă Bishop reuşi să articuleze.

— Ei or să... or să te prindă...

Steve dădu din cap zîmbind :

— Poate că după asta vor socoti că merit preţul. M-am răscumpărat.

Bishop avu o grimasă de durere. Steve continuă :

— Mi-ai spus că orice om are un punct vulnerabil. Al dumitale este... *era* că nu puteai să trăieşti absolut singur. Dumneata l-ai spus.

— Este... este ceva care nu figurează în dosarul pe care îl ai despre mine. Antecedentele medicale. Sufăr cu tiroida... spuse Bishop sforţîndu-se să nu strige de durere.

— Erai la curent cu dosarul acela ? Bishop făcu un semn din cap. Şi totuşi ai venit să mă iei după ce ai trecut barajul, acolo, pe drum. De ce ?

— Mi-am zis ca şi tine... pe vas... O partidă care trebuia să se joace între mine şi tine. Bishop tăcu, închise ochii. Nu... nu... nu va striga. Din pricina tatălui tău ?

— Dumneata ai fost ? (Bishop dădu din cap. Steve surise.) Formidabil. Nu. Credeam că a murit... aşa...

Corpul lui Bishop fu brusc scuturat de un spasm violent. Faţa i se schimonosi. Steve continua să vorbească liniştit.

— Ascultă, vreau să înţelegi bine. Vezi, pentru mine treaba asta n-a mers niciodată cu adevărat. Ei erau aceia care îţi spuneau pe cine să loveşti. Trebuia deci o autorizaţie... autorizaţia *lor*. De fapt, le aparţineai. Şi pe urmă... era prietenia noastră, ceea ce era pe cale să devină. Pe... în sfîrşit... relaţia noastră căpăta un anumit sens afectiv. Oh, eu însumi eram supus ei. Aş fi zis că... ei bine... că aceasta contamina principiul relaţiilor noastre, toată teoria libertăţii individuale. Înţelegi, domnule Bishop... principiul... teoria... este singurul lucru în care pot crede.

Steve încetini şi opri maşina la un parcaj care se afla deasupra mării. Coborî, înconjură maşina şi deschise uşa în partea lui Bishop pe care îl trase afară. Acesta părea complet paralizat. Nu mai putea să se mişte. Steve îl ridică, îl prinse în braţe ca pe un copil şi îl duse la marginea falezei. Zorii transformaseră cerul într-un spectacol feeric.

Steve se aplecă şi îl aşeză pe Bishop pe micul parapet. Faleza se afla la şaizeci de metri deasupra mării. Steve îl trase spre el pe Bishop care se stingea. Ochii începuseră să-i capete un luciu mat. Steve luă faţa lui Bishop între mîini. Începu să vorbească cu o profundă tristeţe.

— Eşti un tip grozav, prietene. Niciodată n-am întîlnit altul mai grozav. Am făcut asta pentru că sînt obligat să purific totul. Mi-ai spus într-o zi că acest gen de lucruri se plăteşte scump. Fără îndoială că sînt pe punctul s-o fac. Îmi pare rău. Dar acum... aşa cum o spuneai... sînt liber. Cu adevărat liber.

Urmă o tăcere. Steve văzu maxilarul lui Bishop contractîndu-se. Se sforţa să spună ceva, să facă o ultimă declaraţie. Steve îşi apropie urechea de gura lui Bishop. Auzi un murmur aspru.

— Şi eu... de asemenea... acum... băiete.

Steve îl privi pe Bishop drept în ochi, pe urmă se aplecă şi îl sărută. Apoi se ridică şi îl împinse uşor. Bishop căzu în mare. Steve rămase o clipă să privească bulele de aer pe urmă murmură încet :

— Asta e...

Cu mîneca hainei îşi şterse lacrimile, pe urmă se urcă în maşină.

În agonie Bishop crezu că a luat forma unui bolovan alb care s-a desprins din faleză şi a căzut în mare. Ridică ochii spre suprafaţă. Apa era de o delicată culoare roşie. Totul era atît de frumos : culoarea apei, culorile şi formele coralilor, poezia mişcătoare a peştilor şi plantelor.

Avu deodată sentimentul că venea spre el ceva. Întoarse ochii. Ceea ce văzu fu ultima sa impresie... fixată pentru totdeauna pe creier.

Un mare meru ieşi din reciful de corali şi se îndreptă spre el. Lucru ciudat... nu părea să aibă decît un ochi. În acest ochi, Bishop vedea reflexul propriului său surîs. Era liber.

EPILOG

STEVE MCKENNA stătea în mijlocul salonului lui Arthur Bishop. Ochii lui parcurseră încet încăperea şi, în sfîrşit, se opriră pe bulgărele de ceară pe care Bishop îl lăsase pe măsuţa de cenl. Steve zîmbi, luă bulgărele şi îl puse în buzunar. Tocmai voia să iasă din încăpere cînd o idee îi trecu prin minte. Se întoarse, se apropie de locul unde era instalat magnetofonul şi alese o casetă cu Magnificatul în opt părţi. Era una din bucăţile preferate ale lui Bishop. Puse caseta, dădu volumul la maximum şi părăsi încăperea.

Ieşind din casă i se păru că strada era ciudat de pustie. Dădu din umeri şi se îndreptă spre garajul care se afla aşezat la marginea casei şi deschise uşa. Bishop îi propusese să lase aici Lotusul cu să se poată duce acasă cu maşina la întoarcere.

Steve deschise portiera, urcă în maşină şi puse cheia în contact. Vru să pornească motorul cînd văzu o bucată de hîrtie împăturită în patru, pusă pe volan. Luă biletul, îl deschise şi citi :

„Steve, dacă vei citi asta, înseamnă că eu nu m-am întors. Asta vrea să mai însemne că tocmai ai rupt un fir minuscul care comandă o bombă cu acţiune întîrziată treisprezece secunde. Sfîrşit de partidă, prietene ! Eşti mort."

Mîna dreaptă a lui Steve se năpusti spre mînerul uşii dar cu o clipă înainte de a face acest gest, Steve ştiu că e zadarnic şi că libertatea aşa, cum o concepuseră ei, nu numai că nu putea să existe, dar greşeala se plătea scump.

Maşina explodă, smulgînd faţada clădirii. Întunericul fu deodată alungat de flăcări, în timp ce vocile cerleste ale Magnificatului răsunau în salonul lui Bishop.

Versiune în limba română de GEORGE ARION ■

Ilustraţii de ŞTEFAN AUREL ALEXANDRESCU ■